

Liderfeny

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 3. szám, 2013. március

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Ehavi számunk alkotói:

Nimretil, The Economist, angyalka146, kosakata, Ebenezer, barley rover,
Fuvallat, Craz, Kelvin, Kétvirág, Norton, Csillangó, A. G. Stone,
HomoErgaster, Jimmy Cartwright, Kapitány, Ida

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- VIII. Lidércfény Pályázat, avagy Orkok és Coltok .....3.
Alkotói szabadság
- az LFG.HU tavaszi novellapályázata .....3.

NOVELLÁK

- Igenis orgyilkos /Nimretil/ .....4.
A sárkány /The Economist/ .....5.
Az utolsó emlékei /angyalka146/ .....6.
Elküldetlen levél /Kétvirág/ .....7.
Áramszünet /kosakati/ .....8.
Galamb Béla találkozása /Ebenezzer/ .....11.
A földalatti /Fuvallat/ .....12.
Fájni „fog” /barley rover/ .....13.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Angyalka /Kelvin/ .....14.
Tündér /Kelvin/ .....14.
Hematith interjú /Craz/ .....15.

TÖRTÉNELEM

- Példák az intellektuális becstelenségre /HomoErgaster/ ..16.

VERSEK

- Zenék /Craz/ .....22.
A náthás hörcsög /Norton/ .....22.
Az Út /Csillangó/ .....22.
Vers az éjszakában /A. G. Stone/ .....22.
Csak tovább /Craz/ .....22.

FILMROVAT

- Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ .....23.
May 18 /Kapitány/ .....24.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Zenit - Sümeji Attila: Bezár a fény /Ida/ .....24.

A hónap képe:

2013. MÁRCIUS 15. - HOTH BOLYGÓ?

Szerkesztőségi köszöntő

- Csodás időnk van - mondta a jegesmedve.
- Mihez képest? - kérdezte a fóka.
- Januárhoz képest - válaszolta a jegesmedve.
- De... már március van. Annak is a vége - értetlenkedett a fóka.
- Éppen azért! - mondta határozottan a jegesmedve.
- Nem értem... - nézett a fóka nagy kerek szemével a jegesmedvére.
- Januárban alig volt hó, inkább eső esett, tiszta sár volt minden. Most nézd meg! Minden csodálatos, fehér, ragyogó! - lelkesedett a jegesmedve.
- De... már megbocsáss! Ilyenkor már száz ágra kellene süssön a nap, kellemes melegnek kellene lenni, a madaraknak boldogan dalolnia kellene a zölden rügyező faágakon, bogarak ezreinek kellene a bokrok aljában élettel telt nyüzsögni... - révedezett a fóka.
- Te fóka! - mordult fel a jegesmedve. - Elment neked a józan eszed?
- Miért? - araszolt hátrébb a fóka.
- Hogy így várod a tavaszt sarkköri állat létedre! - horkant fel a jegesmedve.
- Nem, dehogy várom! - visszakozott a fóka. - Épp csak azt mondom, hogy az lenne a természet rendje, hogy már javában tavaszodjon. Tudod, március 21-el elérkezett a meteorológiai tavasz kezdete is, ami nagyjából megegyezik a tavaszi napéjegyenlőséggel, ami pedig annyit jelent, hogy innentől hosszabbak a nappalok, mint az éjszakák.
- Hmmm... - gondolkodott el a jegesmedve. - Értem én, amit mondasz, ám ennek ellenére én kitűnően érzem magam. S te is jobban tennéd, ha nem alyalnál ilyeneken, csak élveznéd ezt a kellemes időjárást, amíg teheted.
- Ehh... - legyintett egyet a fóka. - Mít is magyarázok én folyton neked, ha te minduntalan csak a mával foglalkozol...
- Vigyázz, mert kapsz egyet! - dobantott mellő manceaival a jegesmedve. - Állandóan felbőszítesz az okoskodásoddal!
- Az állatgondozó dideregve figyelte a március végi havazásban a kerítés két oldalán a jegesmedvét és a fókát. Azon töprengett, vajon tényleg „beszélgetnek” egymással, vagy csak ő maga képzeleli mindezt az állatok viselkedése alapján. Aztán megvonva vállát tovább csoszogott, kezében a hólapáttal, s deres bajsza alatt, csak ennyit mormogott: „Ha beszélgetnek, hát beszélgetnek. Biztosan tetszik nekik ez a fura időjárás. Hát. Legalább nekik tetszik.”

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 3. szám, 2013. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Angus McKie

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

VIII. Lidércfény Pályázat, avagy Orkok és Coltok

Kategória: Próza

Kiíró: Lidércfény Online Kulturális Magazin

A pályázat címe: „Orkok és Coltok”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2013. július 31., éjfélig

A pályázat témája és célja:

Képzeld el, hogy egy középkorias fantasy világban megindul a technikai fejlődés! A kiváló technikai érzékkel megáldott törpék feltalálják a gőzgépet, arany helyett inkább szenet bányásznak, és vasutakat kezdenek építeni. A kard és az íj gyorsan elavulttá válik, helyüket pedig átveszi a hatlövetű és az ismétlőpuska. Az emberek pisztollyal az oldalukon lóra – vagy vonatra – ülnek, és megindulnak, hogy új, eddig lakatlan területeket hódítsanak meg egyre növekvő népességük számára, és poros kisvárosokat alapítsanak, ahol a legfontosabb épület a kocsmá, és a háttérben ördögsekeret görget a szél. Az ork banditák ócska sisakjukat sombreroóra, baltájukat pedig puskára cserélik, de ősi szokásaik egyébiránt nem változnak: továbbra is lesben állnak az utak mellett, és fegyverrel próbálják megszerezni más, dolgosabb fajok munkájának gyümölcsét. Eközben a természettel harmóniában él, de kis lélekszámú elf törzsek elkeseredetten próbálják meg elkerülni, hogy a többi terjeszkedő faj rezervátumokba zárja őket. Persze a régi világ sem tűnik el teljesen: továbbra is léteznek jó és

gonosz varázslók, az istenek ezután is meghallgatják jámbor híveik imáit, és a sötét varázslatok által mozgatott csontvázak, zombik és más élőholtak is veszélyt jelenthetnek a gyanútlan utazóra.

Nézzük meg, hogy mi történik egy olyan világban, ahol egyszerre létezik a Colt revolver és a mágia, ahol pisztolyhősök és varázslók állnak ki egymással párbajra a faházak között egy vitatott kártyaparti miatt, patakokban folyik a whisky és a törpe pálinka, és goblin mosodások tisztítják a jobb sorsa érdemes hősök porlepte ponchoit. Előfordulhat-e az, hogy egyik oldalon állnak a törpék, a másik oldalon az orkok, középen pedig egy troll? És igaz-e, hogy ezen a világon is kétféle ember (ork, törpe, elf) van: az, akinek töltve van a pisztolya, és az, aki ás?

A pályázatra olyan, a terjedelmi kiírásnak megfelelő novellákat várunk, amelyekben az író az általa kidolgozott fantasy-vadnyugati világban egy vagy több szereplő szemszögéből írja le történetet.

A teljes kiírás itt érhető el, fontos technikai részletekkel:

v2.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_8.pdf

Hírek, pályázatok

Alkotói szabadság – az LFG.HU tavaszi novellapályázata

Úgy gondoltuk, itt az idő arra, hogy az irodalom randevúzon a képzőművészettel. Kiválasztottunk néhány nagyszerű képet az ART.RPG oldalról, amelyek felhasználásához az alkotók hozzájárultak. Körmendi Ágnes, Kovács Péter, Fazakas Levente, Buttinger Gergely és Papp Norbert közreműködését ezúton is nagyon szépen köszönjük!

A kiválasztott képek változatosak, a fantasztikumnak elég széles skáláját ölelik fel (a hard SF-től a már-már népmesei motívumokkal operáló fantasyig – nem kötelező ilyeneket írni!), így remélhetőleg a leendő pályázók találnak kedvükre valót.

A feladat ugyanis az, hogy az általunk választott képekről kerekítsetek valamilyen fantasztikus történetet.

Azt szeretnénk, ha a novellákból egyértelműen kiderülne, melyik kép ihlette, de ezen túl „csak annyi” elvárásunk van, hogy legyenek hitelesek, érdekesek, minél inkább újszerűek.

Talán az is megfontolandó, hogy ne az első ötletet vessétek papírra, hanem alaposan, minél többször nézzétek meg a képeket, vegyetek észre rajtuk minél több részletet, találjátok meg bennük a ti történeteteket.

A megkötések a szokásosak: pályázni fantasy, sci-fi vagy horror témában lehet, (szóközökkel együtt) **legalább 5 000, legfeljebb 20 000 karakteres művekké.**

Csak önálló, eredeti műveket várunk: a novellák nem íródhatnak már létező fantasztikus irodalmi világra, a pályázók ezúttal is teremtsenek önálló mítoszt – a képek adta lehetőségen belül.

Egy szerző korlátlan számú novellával nevezhet (több képről is írhat ugyanaz a szerző, vagy egy képről többet), és társszerzőséget is elfogadunk. Pályázhat minden magában kedvet érző író, függetlenül attól, hogy jelent-e már meg kötete vagy szerepelt-e novelláskötetben egyéb írása.

Az írások beérkezésének határideje 2013. május 15. 23:59
Eredményhirdetés 2013. június 15.

Nevezési díj nincs.

A pályázat jelíge, ami azt jelenti, hogy a műveket tartalmazó fájl neve legyen a jelíge, a levélben pedig csatoltan egy „jelige.rtf” nevű fájlban a jelíget, a mű címét, a szerző teljes (polgári) nevét, email címét, és a honlapon való megjelenésre vonatkozó nyilatkozatát kérjük feltüntetni. Ebben a fájlban szerepeljen még az író(k) nyilatkozata, melyben kijelenti(k), hogy a beküldött írás az ő kizárólagos, eredeti szellemi terméke(ük).

Pl.: „Holdleány” jelígével érkező történet esetén:

– Holdleany.rtf (kizárólag a novellát tartalmazó fájl, amelyben nem szerepelhet a szerző neve)

– jelige.rtf (a jelíge feloldása: tehát a jelíge, a mű címe, a szerző neve, email címe és a nyilatkozatok megadása és a választott kép címe)

A jelíge fájlban kérjük, mindenki tüntesse fel a mű címét!

Elfogadott formátumok: RTF/DOC/DOCX

Díjazás:

1. díj: 15 000 Ft értékű könyvutalvány
2. díj: 10 000 Ft értékű könyvutalvány
3. díj: 5 000 Ft értékű könyvutalvány

Bővebb információ és a kiválasztott képek:

<http://lfg.hu/59089/hirek/alkotoi-szabadsag-az-lfg-hu-tavaszi-novellapalyazata/>

Igenis orgyikos!

Pedig jó a helyzetfelismerő képességem, nem véletlenül ismernek a világ leghíresebb orgyilkosaként. Most is rögtön felismertem, hogy ez egy helyzet. Igen, tényleg volt valami táblácska a bejárat mellett a falon, de hát siettem, na. Belöktem az ajtót, és beviharoztam a terembe. Odabent harminc válogatott fegyveres várt rám. Na jó, egyezzünk ki annyiban, hogy legalábbis valakire vártak, és nagyrészt fegyveresek voltak. Azok, akik nem viseltek fegyvert, ruházatuk alapján a shatoni szerzetesrendből jöhettek. Ők csak pusztakézzel küzdenek, de úgy is hatékonyabbak, mint más karddal. Úgy egy tucatnyian ücsörögtek törökülésben a jobb oldali falnál elkülönülve a többiektől. Most várákozásteljesen néztek felém.

Azért a bal oldali banda is megérdemel egy-két szót. Azt hiszem, külön rájuk találták ki a „lázado csürhe” kifejezést. Ugyan nem értek a földműveléshez, de úgy véltem, az egyiküket határozottan parasztszerű kinézettel áldotta meg a sors. Nagydarab, a tekintete bamba, durva gyapjúruhát visel, és kiegyenesített kaszát lóbál a kezében. Mellette lézengett pár tipikus álruhás tolvaj. Erre abból jöttem rá, hogy a kaszaék már rég hiányzott, meg egy halom gomb is. Gondolatban megveregettem a vállam – egyszerűen semmi nem kerül el a figyelmemet. A többiek egyszerű katonaruhát viseltek, vagy legalábbis valami olyasmit. Mindegy, a lényeg, hogy mindegyiken volt ruha.

Rögtön éreztem, hogy szorult helyzetbe kerültem. Az első gondolatom az volt, hogy mindenkit kinyírok a teremben, persze magamat leszámítva. Aztán rádöbentem, hogy ha itt nyílt küzdelemre kerül a sor, akkor valószínűleg csak ez utóbbit terítik ki. Jó fejnek tartom magam, de azért ragaszkodom a többi testrészemhez is. Ergo ki kell vágnom magam valahogy.

– Ööö – mondtam határozottan. Csak úgy sugárzott belőlem az intellektus, vagy mi.

Egyszerre harminc mindenre elszánt tekintet szegeződött rám. Ez komoly teljesítmény volt, beleszámítva, hogy már eddig is engem néztek. Valaki elkezdett egy kést dobálni maga előtt. Egy másik fickó elővett egy húscafatot, és megetette a vállán ülő keselyűt. Szegény madár addig is egyen valamit, amíg befejezem a szövegemet. Ja, a madaras fickó nyilván az egyik katonaféleség lehetett. Tudjátok, az a fajta, amelyik még ruhát is visel.

– Le a zsarnokkal? – próbálkoztam, nem sok sikerrel. A szerzetesek öklüket morzsolgatták.

– Éljen a köztársaság? – mondtam elfúló hangon. Erre többen fegyvert rántottak, de még mindig nem adtam fel. Szerencsére a diplomácia is az erősségeim közé tartozik.

– Ki hívta a szobapincért? – hangom most már határozottan csengett. Ennek működni kell.

Nem működött.

Persze érdekes kérdés, vajon hogy kerültem ide? Sőt, ha már itt tartunk, esetleg az is izgathat, egyáltalán ki vagyok? Nem, nem a szobapincér. Az egész egy hétfőn kezdődött. Na jó, az egész nem, de ez biztosan. Szeptember elseje volt. Általános törvény az univerzumban, hogy a legrosszabb dolgok szeptember elsején kezdődnek. Hétfőn.

– Akkor, csak hogy tisztán lássunk – mondtam akkor reggel még nem is sejtve, mi lesz ebből az egészből. – Enver nagyúrnak egyetlen szavába kerülne elsöpörnie az egész birodalmat, de a béketárgyalások annyira jól mennek, hogy ilyesmi meg sem fordul a fejében. Erre ti fogjátok, és – merő véletlenségből – elraboljátok, majd megkínózzátok egy szem fiát.

– Azt hittük, kém, és amúgy is csak vallatás volt, nem kínzás – szúrta közbe Stam.

Nem bonyolódok bele a jellemzésébe, a lényeg, hogy rajta is volt ruha. Madár nem. Én bezzeg makulátlan orgyilkos ruhásokban feszítettem. Abban a fajtában, amit kizárólag a tárgyalások alkalmával veszek fel. Fekete bőrcsizma, melynek visszahajtott karimáját ezüstös varrás szegélyezi. Bő bársonynadrág a suhogós fajtából. Selyeming, felette köpenyvel. Rejtett török, persze jól látható helyen. Három kard, hogy bármerre fordulok, valamelyiket akkor is kiszúrják. Egy számszeríj. Nem működik, de nagyon jól néz ki. Kötél, csáklya, csuklya, nunchaku, vállszalag. És egy fakanál, mert épp a reggeli tojást sütöttem, és már nem tudtam hova tenni.

– Eközben – emeltem fel a hangom – biztosítjátok Enver nagyurat arról, hogy semmit nem tudtok eltűnt fia hollétéről, de mindent megtesztek felkutatása érdekében.

– Nem tudtuk...

– És mire kiderül, mi a helyzet – szakítottam félbe. – Addigra a fiút, aki azzal fenyegetőzik, hogy porig rombolatja a birodalmat – szintén véletlenül – átteleportáljátok a kontinens másik oldalára, ahonnan néhány hét alatt nyugisan hazasétálhat.

– Nem mi portáltuk, és különben is...

– Arról nem is beszélve, hogy ezzel megszegtétek a Mágusbirodalomnak tett esküt...

– Mondom, hogy azok nem mi voltunk...

–... továbbá a félresikerült varázslat a levegőbe repítette a Nagy Templomot, amivel a mágusok mellett magatokra haragítottatok egy egyházat és négy istent.

– Csak hármat, Estagart nem érdekli, van-e temploma.

– Mindezek után csak egy kérdésem lenne. Most őszintén! Tudom, sokan azzal vádolnak, nincs stílusod, de azért ez már túlzás. Nem lett volna egyszerűbb leugrani valami jó magas helyről?

– Jól van, na, bárkivel előfordul, hogy elkövet egy apró hibát.

– Uraim, nincs időnk civakodni – szólalt meg a másik fickó, aki eddig némán hallgatta kettőnk párbeszédét. – A király látni akar, Muron. Mi csak szerettük volna felvázolni a helyzetet, mielőtt a színe elé járulsz. Tehát mindent összegezve: egy felbőszült hadúrral, egy nagyképű herceggel, egy mágusbirodalommal, négy, bocsánat, három istennel, két szektával és egy egyházzal állsz szemben.

Már majdnem visszakérdeztem, hogy: „mi, én?”, de drámaérzésem azt súgta, itt valami másnak kell következnie. Felálltam, és stílusos mozdulattal szemem elé húztam széles karimájú, sastollas kalapomat. Mert még olyanom is volt.

– Na, ez a nap is jól kezdődik – morogtam, akkor még mit sem sejtve a folytatásról. Persze ti már tudjátok, hogy az óta belerohantam harminc majdnem fegyveresbe, akik pillanatokon belül szétszedhetnek, és megetethetnek egy dögkeselyűvel.

Különben a király is egy dögkeselyűre emlékeztetett, ahogy aranyos trónusán gubbasztott. Háta görbe, nyaka előre nyúlik, csőre, akarom mondani orra, horgas.

– Az a helyzet, hogy te viszed el az egész balhét – károgtá. – Te vagy a királyi orgyilkosom, minden felelőség téged terhel. Már tisztáztam a kérdést Enver nagyúrral, a Mágusbirodalommal, pár szektával és természetesen az egyházzal. Még néhány imát is elmondtam, de nem tudom, az istenek meghallgatták-e.

– Ööö – éltem ekkor kedvenc szófordulatommal.

– Ne aggodj, nem adlak ki! Hősre van szükségünk! Valakire,

aki felvállalja, hogy az igazságért arcon köpi a leghatalmasabb nagyurakat is! És persze elviszi a balhét. Rád ruházom e megtisztelő feladatot. Derítsd ki, ki áll e gatzettek mögött! Az ellen talán épp ezek között a falak között lappang, és rángatja a zsinórokat a háttérből. Csak magadra számíthatsz, ne bízz...

És ez így folytatódott még egy darabig. Én már az elején leszűrtem a lényegét, mely egyetlen tömör mondatban fogalmazódott meg a fejemben: ennek meg mi baja van?

Végül csak befejezte, én meg rájöttem, hogy csakugyan sürgős dolgom van. Ki kell derítenem, merre találok egy árny-széket. Kirohantam a trónteremből, és nekivágtam a folyosók labirintusának. Eszembe jutott, hogy annak idején a kincstár mellett volt egy budoár. Berontottam, és sebtiben lehajigáltam magamról a felesleges göncöt. Megragadtam a kilincset, és... zárva! Ó hogyaza! Rohantam tovább, mint valami örült. Bőszén kitértem az örök elől. Most nincs időm magyarázkodni, se küzdeni. Minden perc számít. Erkélyről erkélyre szöktem, toronytetőkön vágtattam keresztül. Tudtam: profi orgyilkos vagyok, semmi nem állhat közém és a célpontom közé. És végül megtaláltam! Volt mellette egy tábla is. Gondoltam az áll rajta: budoár.

Beviharzottam. A többit tudjátok. A csöcselék lassan megindult felém. Felkészültem az elkerülhetetlenre. Becsuktam a szemem, és magamban dúdolni kezdtem. Egyik sem segített, de így legalább nem estem pánikba. Már csaknem elértek, amikor kivágódott az ajtó, és egy újabb csoport vezetője lépett be. Kipillantottam a folyosóra. Legalább ötven katona ácsorgott ott, kezükben pajzs és kard. A kapitány közömbösen nézett végig rajtam. A többiekkel nem foglalkozott, nyilván ismerte őket.

- Ööö, velük vagyok! - mutattam hátra. - Testvéreim, áldassék az úr!

- Kötözzétek meg mindet! - mondta unottan a kapitány. Az a fajta ember volt, aki egész nap egykedvűen sétálgat, és csak néha vet oda valami olyasmit a legényeinek, mint hogy „Öljétek meg mindet!” vagy „Égessétek porig a várost!” - Aki ellenáll, annak a büntetése halál! - fűzte hozzá. - A király nevében!

Ez az utolsó mondata feltámasztotta haldokló reményemet.

- Hé! Várjatok egy percet, én a király orgyilkosa vagyok!

Erre megtorpantak. A kapitány tekintete még egyszer végig-siklott rajtam.

- Na persze! Fekete ruha, rejtett kések tömkelege, számszeríj, kardok, mérgegfíolák, hogy is nem vettem eddig észre? - ironizált. Erre többen felröhögtek, de őket lesújtó pillantásban részesítette.

Végignéztem magamon. Csak most döbentem rá, hogy a királyi orgyilkos ruhakollekcióból csak a fehér alsónadrág maradt rajtam.

- Épp az árny-szék felé tartottam - mondtam az igazsághoz híven. - Gondolom, oda te sem viszed magaddal a páncélot, meg a fegyvereidet - próbáltam kivágni magam nem is sejtve, hogy de igen. Vannak, akik minden dolgukat állig fel-fegyverkezve végzik.

- Az előbb azt mondtad, velük vagy - emlékeztetett a kapitány korábbi elhibázott kijelentésemre.

- Ööö... naná, beépültem.

- Ez esetben van egy jó hírem - mosolyodott el most először a kapitány. - Folytathatod a beépülést!

- Igenis orgyilkos vagyok! - makacszkodtam.

- Hát vitatom én? Lánkra velük!

Az egész birodalom engem keresett. Mindenki ismert. Ezek a barmok meg nem hitték el, hogy én én vagyok. Később mutattam nekik egy körözési plakátot is, de csak kiröhögtek. Áthurcoltak a fél világon a többi rabbal együtt.

Hát így lettem a világ leghíresebb orgyilkosa. Számtalan vezéllyel dacoltam, szemem köptem a legnagyobb urakat és megúsztam élve. Ezek kerestek, de soha nem találtak meg. Még mindig szabad vagyok - egy fogolytáborban. Idővel rajongóim lettek, majd híveim. A vérdíjat tízszer duplázták meg, a körözési plakátot kiegészítették azzal, hogy „élve vagy halva, csak legyen meg a marha”

Nimretil

A sárkány

György rémulten, visszafojtott lélegzettel, mozdulatlanul dermedve állt. Hallotta az üvöltést a háta mögött, a bestia szörnyű ordítását, mely oly sokszor rémisztette már meg, hogy az állandó rettegéstől szinte megtébolyult. De ez alkalommal közelebről szólt, mint az utóbbi időben bármikor. A félelem összeszorította szívét, agyát pedig előntötte valamiféle sötét felhő, mely megmagyarázhatatlan elegye volt az iszonyatnak, a pániknak és az elkéseredett reménynek, hogy a sárkány talán mégsem vette észre, és bömbölése nem neki szól. Nem mert megfordulni. A pillanat, az elviselhetetlen feszültség, akár egy villámcsapás, teljesen lebénította, a világ szinte megszűnt létezni, nem látott, nem hallott, a teste és az érzékszervei cserbenhagyták, csak állt mozdulatlanul, a semmibe meredve...

Nem volt választása, muszáj volt előbújnia rejtekhelyéről, ahova gyermekeivel vackolták be magukat. Az apró teremből, ahol rendszerint némán, csendben lapultak, nehogy magukra vonják a bestia figyelmét, és remélték, hogy az majd elkerüli őket, nem tör rájuk. Mindig tudták, hogy a közelükben van. Hallották lépteit, ahogy egyik helyiségből a másikba megy, és az állandó morgást, amihez nem lehetett hozzászokni. A morgást, amivel a sárkány mintha magát szórakoztatta volna.

Mindig halkan indult, amíg elért egy egyenletes, állandó hangerőt, hogy aztán egyszer csak - néha perceket elteltével - egy fültépő, éles, szinte visításszerű magas hangban végződjön. Mintha csak nekik szólna, mintha a bestia közölni akarta volna velük, tudja, hogy itt vannak, és arra vár, hogy reagáljanak valamit.

Ez volt az a hang, amiktől mindannyiszor összerendeztek, ahányszor meghallották az emeleten a zárt ajtón keresztül. A szörnyeteg alattuk, az épület alsó szintjén vert fészket magának. Nem mertek lemenni, ha ott volt, de így is tisztában voltak vele, hogy hol tartózkodik. A neszek, amik felszűrődtek a lépcsőn keresztül, elárulták, éppen mit csinál, merre jár. Idővel kiismerték a szokásait, tudták, mikor aktív, és mikor van esélyük úgy kionsonni búvóhelyükről, hogy elkerüljék, ne akadjanak az útjába.

De ez a nap más volt, mint a többi. A bestia ezen a napon nem aludt el, ahogy szokott. A morgás egy pillanatra se maradt abba, ahogy a neszek sem, a bestia folyamatosan járkált ide-oda az alsó szinten, mintha csak megveszett volna. György gyermekeivel megbújva, szorongva várta, hátha egyszer mégiscsak lenyugszik. De nem, tovább folytatta dühödt ámokfutását. Léptei ott kopogtak a köveken, egyszer még a feléjük vezető öreg, masszív tölgylépcső is megreccsent, jelezve, hogy a sárkány az emeletet vette célba. A nyomasztó terror nem enyhült az idő múlásával, ők pedig rettegve döbentek rá, ha

enni akarnak, akkor az éber bestia figyelmét elkerülve kell eljutniuk valahogy a folyosó végén lévő helyiségbe, ahol az élelmiszertartalékaik voltak.

Elemőzsiájukat nem merték bevenni magukkal a szobába, ahol meghúzódtak. Egyszer már megtették, és azt a napot örökre megbánták. A bestia valahogy érzékelte a náluk lévő étel jelenlétét. Nem tudták hogyan, hiszen arra már mindannyian rájöttek, hogy a szaglása semmivel sem jobb egy átlagos emberénél. A bevitt enivalót valahogy mégis megérezte, rájuk törte az ajtót és olyan vad tombolást, elképzelhetetlen őrzőgést rendezett, amit szavakkal nem lehet leírni. Üvöltése, sivitása szinte beszakította a dobhártyájukat, miközben próbáltak valahogy elmenekülni a szoba szanaszét repülő berendezései között. Ezt a hibát soha többet nem követték el. Élelmüket ezután mindig az erre kiválasztott helyiségben fogyasztották el sebtében, amilyen gyorsan csak tudták.

Ezért kellett Györgynek mindent kockáztatva előbújni a rejtekéből és megpróbálni a hosszú folyosón keresztül csupán a szerencséjében bízva eljutni oda. Sokszor tette már meg ezt az utat, és régóta tudta, hogy fényt gyűjtani még az alvó szörnyeteg esetében is veszélyes, így pedig, hogy ébren volt, végzetes hiba lett volna. A másodpercek óráknak, a méterek pedig mérföldeknek tűntek, ahogy a koromsötétben a falakat tapogatva próbált meg centiről-centire előrejutni. Óvatosan haladt, akár egy kötéláncos a halálos mélység felett. De akármennyire is igyekezett észrevétlen maradni, a régi fapadlók árulkodóan meg-megreccsentek a lába alatt, a zajt pedig riadt elméje minden egyes alkalommal ezerszeresére erősítette fel. A paranoia megszállta az agyát, kiszorítva onnan minden gondolatot,

csupán a pániknak és a rettegésnek hagyva helyet. Ahogy közeledett céljához, a szorongása csak erősödött. Úgy érezte, valami követi, és a folyosó emberi szem számára áthatolhatatlan sötétjén keresztül egyre közelebb kerül hozzá. Az a valami pedig páni félelem uralta elméje szerint nem lehetett más, csak az őket terrorizáló kegyetlen, vad szörnyeteg.

Amikor végre eljutott a kamrába, keze remegett, akár a nyárfalevél. Elsőre meg sem tudta vele ragadni a dobozban lapuló kenyeret. Gyorsan kést keresett, idegesen, kapkodva próbálta felszelni zsákmányát, és ekkor harsant fel mögötte - akár egy mennydörgés - az üvöltés ...

A kővé dermedt György lassan megmozdult. Valahogy sikerült erőt gyűjtenie, és hátrafordult. Megmagyarázhatatlan nyugalom öntötte el. Mint a halálraítélet, mikor a bitófa alatt rádöbben, hogy hiába küzd, hiába ellenkezik, a sorsát nem kerülheti el, és ez a felismerés, a kétségek, és félelmek után elérkező megváltó bizonyosság segít neki, hogy elfogadja végzetét, akármennyire kegyetlen legyen is az. Ahogy György a hirtelen felvillanó fényben meglátta a bestia hatalmas, kitátott pofáját, tudta, hogy vége, ezúttal nem sikerült. Egy utolsó, kesernyés mosoly jelent meg a szája szélén, és a sárkány lecsapott...

- Gyuriúí!!!! Nem igaz!!! Nézd meg mit csináltál! Úgy eszel, mint egy disznó! Egy D.I.Í.SZ.NÓÓÓ! Tiszta morzsa az egész konyha! Ezért takarítottam egész nap????!! Az ember kidolgozhatja itt a belét, ti meg le se szarjátok! Komolyan mondom, nem bírom már idegekkel!!!!!!

The Economist

Az utolsó emlékei

Derzebot merengve ült a Sarcansa tó partján. Olajzöld színű pikkelyein megtörtek a napsugarak és furcsa narancslilás glóriát vontak köréje. Maga a Sarcansa a Phinellius hegyek egy rejtett magasában, emberek által megközelíthetetlen, mindenhol szakadéka torkolló ösvények és csipkés sziklacsúcsok között terült el, mint valami tekintélyes matróna. Kora már a kétezerhez közelített, és szerencséjére az embereknek fogalma sem volt a létezéséről. Ugyanis nem csak a természet állított akadályokat az idemerészkedő élőlények és kalandvágyó felfedezők elé, hanem maga a sárkány is - hosszú évszázadokkal ezelőtt, a Nagy Harc után minden erejét összeszedve egy mágikus burkot hozott létre a hely körül. Így, aki mégis valamely különös véletlen folytán - mert a véletlenek általában mindig igen különös módon jönnek létre - idetévedne, az sem látta semmit. Olyan bűvös varázs ez, mint ami egykoron Atlasztiszt és Avalont védelmezte.

Atlantisz! Avalon! Azok voltak csak a szép idők! - tűnődött magában. Az atlantidák igen különös nép voltak - az Istennőt imádták, gondolatok által kommunikáltak. De a géntechnológiájuk a végüket okozta. A haldoklás utolsó stádiumában egy véletlen folytán - amit az én varázslatom hozott létre, gondolta most mosolyogva - felfedezték az embert. Ezt a kis csupasz, nyivákoló majmot - a majmok egy igen nemes fajából lettek kitenyésztve. Ej, de mókások is voltak! Amíg fel nem nőttek - komorodott el. Az atlantidák pusztulása és Avalon teljes ködbe merülése után a sárkányok nemzetsége és a magashegyi óriáskigyók lettek a nevelőik, tanítóik.

Gyermekeinként szerettük őket, a hála mégis az volt, hogy felnővén háborút indítottak ellenünk... De miért is kezdtünk háborúzni? - két, szinte már teljesen vak, koromfekete szemét

összehúzta és gondolkodni kezdett. Pár másodperc múlva magában felkiáltott: Ááá! Megvan. Mert egy közülük kitalálta, hogy túl sok helyet és élelmet foglalunk el. Az első megölése után pedig arra is rájöttek, hogy a sárkány páncélja szinte áthatolhatatlan pajzs, hújának fogyasztása pedig mágikus erővel tölti fel fogyasztóját. Szinte áthatolhatatlan...

Hát igen. A szív körüli bőr. Minden élőlénynek van egy gyengéje, ez alól a sárkányok sem kivételek. A sárkányok szívére ugyanis csak egy nagyon vékony bőrréteg fedi, és aki ismeri egy sárkány titkos nevét, annak megnyílik a bőr, feltárulkozik a szív, maga a név kimondásakor pedig a sárkány megdermed. Az atlantidák ismerték a sárkányok valódi neveit és azok szerencsétlenségére, fel is jegyezték őket. Mániajuk volt, hogy mindent lejegyeztek - gondolta most kissé megvetően, majd nagyot sóhajtott. Legalább jól elrejtették volna! De azt vallották, a tudás mindenkié! Így fordulhatott elő, hogy egy ember kezébe kerültek...

A háborúban mintegy kétezer sárkány pusztult el, többek elrejtőztek, velük az évszázadok emberei vagy a magány végzett. Vértócsa mindenütt, felszaggatott testek, véres húst zabáló korcs keselyűk - egy pillanatra harag lobbant fel benne, de hamar el is tűnt.

Kár töprengeni a múlton. Az elhalt életeket már semmi sem hozhatja vissza. Ha mégis lenne ilyen csodaszer, akkor a sárkányok maguk árulnák el neveiket. Egy ilyen világban, mint amivé ez az ember általi lett, nem tudnának élni. A föld haldoklik és észre sem veszik. Pedig annyi apró jellel hívja fel magára a figyelmet! Semmi. Ahogyan az atlantidák a génmanipuláció miatt, úgy az emberek a felpuffadt egójuk következtében lelik végüket. De jól van ez így. Majd jön egy új faj, új

mezők élednek és talán a sárkányok is új életre kelnek. Addig is megmarad a gondolat, amit az Idő örökre magához ölel.

- Képes leszel megtenni, kicsi Serelem?

- Igen - vékonyka hang szólalt meg jobbra felől. Egy kislány ült mellette felhúzott térdekkal, apró tört tartva remegő kezében. - Muszáj megtennem? Nem akarom. Szeretlek! - fakadt ki és megölelte a sárkányt.

- Meg kell tenned - bűgta neki gyöngéden. - Te vagy legutolsó és legcsodálatosabb teremtményem. Ezer évig álmodtam és szóttem lényed, mostanra pedig már elfáradtam. Nincs miért élnem.

- Élj értem! - tört ki szenvedélyesen, és úgy szorította a kemény pikkelyes kezét, mintha az élete múlna rajta.

- Ne légy önző! - korholta a sárkány szelíden. - Hamarosan eljön a te időd. Addig pedig elvisznek magukkal a tündérek a

ködbe túnt szigetre. Még találkozunk - mosolygott rá.

- Ígéred?

- Ígérem.

- Derzebot - suttogta a nevet, a sárkány pedig megdermedt. Apró rést nyílt hasa felső részén és a kékeslilás erekkel átszótt vörös izomtömeg előmeredezett. A kislány bámulta percekig, majd csókot lehelt rá és apró törét belemélyesztette.

Jázminillat ömlött a levegőbe, aranyglória ölelte körül őket. A sárkány ajkain lágy mosollyal, lassan apró virágszirmokra esett szét, amit a lány tavaszi szellő szárnyaira kapott. A kislálynak patakozottak a könnyei, lelkébe mégis béke szállt. A sziromeső lassan beterítette, lágyan magához ölelte, csókot dobott kezeire, majd elrepítette a ködbe merült szigetre.

angyalka146

Elküldetlen levél

- Elegem van! Ott nyüzsgöttünk tucatjával, fogjuk a maszatos kis kezüket, magyaráztunk nekik, és még így is sikerült hülyén dönteniük! Nem hiszem el! És utána még minket szidnak, hogy gonoszak vagyunk! Az emberek egyszerűen elviselhetetlenül korlátoztak. De most elég volt, felmondok! Nem, azt azért mégsem. De megmondom nekik. Meg én! - azzal tollat, papírt ragadtam, és megírtam a levelem, mint Szilágyi Erzsébet.

„Tisztelt Emberiség!

Először is szeretnék tisztázni valamit: LÉTEZÜNK.

Több néven is ismertek bennünket a történelem folyamán: voltunk már szellemek (jó), istenek (ami megtisztelő), ősök (ez egész korrekt), tündérek, manók, lidércek (ahogy parancsolni tetszik), angyalok (kedves) és démonok (no de kérem!) legújában pedig UFO-k vagyunk (kicsit nevetséges, de hát önök tudják). Akárhogy is, mi vagyunk azok a jó szándékú, fejlett lények, akik törődni szoktak az önök sorsával. Már feltéve, ha önök hagyják!

Mert, hogy még valamit tisztázzunk, ez az ÖNÖK sorsa, az ÖNÖK élete! Igen, a szabad akaratnak nevezett valami is létezik, és csinálhatunk, amit csak akarunk, ha önök, tisztelt emberiség, nem segítenek nekünk... nos, akkor bizony hiába is erőlködünk.

Nem, inkább ne próbáljanak segíteni! Ha görcsösen akarják, biztosan nem fog menni: félre fognak érteni minket, és badarságokat csinálnak majd (aztán meg még mi leszünk a rosszak).

Használják a fránya szabad akaratukat, és éljék a SAJÁT életüket! Kérem! Mi ott vagyunk önök mögött, és vigyázunk önökre, ez igaz, de ha folyton hátrafelé néznek, nem fogják látni, hogy hova lépnek!

Kérem, akkor is folytassák ezt a gyakorlatot, ha véletlenül "csodát" látnak! Ha a további életüket azzal töltik, hogy az újabb "csodára" várnak, nos akkor várni fognak, nem pedig élni. Ha pedig bolondmódra vallásalapításba fognának, kérem, tegyenek le róla, gyorsan! Gondoljanak helyette a történelmi tapasztalatokra! Hová vezetett szinte mindig az új vallások alapítása? Helyes, még több bajhoz. És mi történt szinte mindig az alapítókkal? Bizony. Baj. Ugye ezt nem szeretnék sem maguknak, sem szeretteiknek, ismerőseiknek, ismeretleneknek?

Tehát összefoglalva: kérem a tisztelt emberiség minden egyes tagját, hogy élje a SAJÁT életét olyan jól, ahogyan csak tudja!

Köszönöm!

2012. 12. 21."

Eddig a levél, ráírva a kelte... Már éppen ott tartottam, hogy a világ összes nyelvére lefordítom, és elhelyezem minden forgalmasabb helyen... de aztán letettem róla.

Végiggondoltam ugyanis, hogy hova is vezetne egy ilyen üzenet: tömeghisztériához. Így aztán gondosan összehajtogatva az íróasztalom fiókjába süllyesztettem az irományom. Hagy várja meg ott, amíg az emberiség elég érett lesz a befogadásához.

Igaz, akkor már szükségük sem lesz rá.

Kétvirág

http://www.kockart.hu/_gallery/834/ufo-indian.jpg

Áramszünet

Valamikor, nem is olyan régen, mikor még nem lapult minden zsebben egy mobiltelefon, mikor még nem foglalta el minden szoba sarkát egy számítógép...

Valamikor a nyolcvanas évek elején...

Mártát a fürdőkádban érte az áramszünet. Néhány percig türelmesen üldögélt a kellemes, meleg vízben. A sötétségben csak a gázbojler gyújtólángja világított. Máskor is volt már áramszünet, tapasztalatai szerint ilyenkor az a legjobb, ha ott marad, ahol van, és megvárja, amíg újra világos lesz. Ellenkező esetben megbotlik valamiben, fölborít valamit, belelép az összetört akármibe...stb.

- Hogy Tamás ilyenkor miért nincs itthon... - mérgeződött magában. - Lehet, hogy csak egy biztosítékot kéne kicserélni... Tamásnak épp ma kellett kimennie a nyaralóba, hogy ellátozza a havat az épület körül... Azt mondta, ott is alszik, csak holnap jön haza... Akkor pedig nekem kell kicserélni azt a biztosítékot, nincs mire várni...

Kikészálódott a fürdőkádból, magára kapta a fürdőköpenyét, egy törölközővel betekerte a haját. A nappaliba érve már tudta, hogy nem kell kicserélnie azt a biztosítékot. A nagy üvegablakokon át csak a sötétséget látta. Sehoh a csodálatos esti panoráma, a csillogó ékszerdoboz, a város villózó fényei...

- Ha lenn a városban is minden sötét, akkor nem nálunk van a baj - örült, hogy mégsem kell a biztosítékkal vacakolnia. - Ha viszont az egész városban áramszünet van, akkor majd csak csinál valaki valamit, és hamarosan lesz áram...

Felment az emeletre. Valahogy feltapogatózott a lépcsőn. Abban bízott, hogy a sötétben is el tud boldogulni, hiszen az emelet nem túl bonyolult, csak négy helyiségből áll; az előtérből, ahol a gyerekek tévézni szoktak, és a három kicsi hálószobából.

- Ha nem dobáltak szerteszét túl sok mindent, talán nem fogok hasra esni...

Gáborka a sötét tévé előtt aludt egy fotelban. Az ablakon beszűrődő holdfény kicsit segített a tájékozódásban. Márta fölnyalabolta a kisiút és bevitte az ágyába.

- Anyúúú! Ne kapcsold le, még nézem...- nyafogta Gáborka félálomban.

- Mit nézel, édes fiam? Áramszünet van. Csukd vissza szépen a szemed, és aludjál tovább!

- De anyu, én még akarom nézni a filmet...

- Nem érted, hogy áramszünet van?

- De én...

- De ha már ennyire felébredtél, kimehetnél kinyitni a kertajtót.

- Miért pont én? Én már alszom...

- Azért, édes fiam, mert én most jöttem ki a fürdőkádból, a hajam pedig még csupa víz. Így nem mehetek ki a hidegbe. Vagy azt akarod, hogy kopasz anyukád legyen? Áramszünet van, nem működik a csengő, a bátyád pedig már megint nem vitt magával kulcsot.

- Tomi már itthon van. Akkor jött haza, mikor te fürödtél. Régen alszik a szobájában.

- Jó, akkor te is aludj! Jó éjszakát!

Márta eltapogatózott a másik ajtóig, és benézett a nagyobbik fiú szobájába. Szinte semmit nem látott, ebbe a szobába nem világított be a hold. Mivel egyenletes szuszogást hallott az ágy felől, nem kísérletezett annak megközelítésével. Halkan becsukta az ajtót, lebotorkált a földszintre.

Visszatért a fürdőszobába, és a polcon kitapogatta a hajszáritót. A csatlakozót bedugta a konnektorba, aztán felnevetett.

- Ez a vacak is árammal működik...

Átbotorkált a konyhába, az egyik fiókban talált egy doboz gyufát. Meggyújtott egy szálát.

- Egy kis fény az éjszakában! - sóhajtotta.

Mielőtt rendesen körülnézhetett volna, a gyufaszál a körmére égett. Elgyújtogatott még néhány szálát, aztán eszébe jutott a gáztűzhely sütője. Begyújtotta a sütőt, és egy sámlin kuporogva nagyjából megszáritotta a haját. Aztán a gyufával felszerelve elindult a földszinti hálószoba felé.

- Ha jól emlékszem, Tamásnak van valahol egy öreg zseblámpája. Remélem, működik, és remélem, megtalálom...

Sercent a gyufa... és még mielőtt a körmére égett volna, gyorsan felmérte a terepet... Simán eljutok a fiókos szekrényig, semmi sincs a földön... kivételesen... nem fogok hasra esni... Vaksin végigturkálta a fiókokat, nagy sokára meg is találta a zseblámpát. Felkattintotta. Pislákolat valamennyire, de nem túl sokat ért.

- Na, mégis több, mint a semmi, és ez legalább nem ég a körmömre.

Átment a nappaliba, megkereste a telefont.

- Szólok Tamásnak, hogy inkább mégiscsak ma jöjjön haza. Megkérem, hogy útközben vegyen zseblámpaelemet, vagy gyertyát, és próbálja meg kideríteni, hogy meddig tart még ez a nyavalyás áramszünet...

Felemelte a kagylót, és tárcsázott... volna, de a készülék süket volt. Lemondóan sóhajtott és belerogyott a legközelebbi fotelba. De nagyot sikoltva fel is pattant azonnal.

- Nyaaóóó! - ugrott ki a macska is ugyanabból a fotelból.

- Jaj, cica! De megijesztettél! Na, gyere vissza! Jogos a két pont... te voltál itt előbb... csz... csz...

Leült a fotelba, hamarosan a macska is az ölébe telepedett.

- Jó neked, cica! Te állítólag a sötétben is látsz... én meg itt ülök egy vacak pislákoló zseblámpával a nagy süket sötétben. A két fiam fenn alszik az emeleten, a férjem kint van a nyaralóban, a lányom osztálykiránduláson van Pesten, csak holnap jön meg. Vajon ott is áramszünet van? Talán nem. Máshol talán minden rendben van. Talán csak ebben a városban van áramszünet. Talán itt sem tart túl sokáig. Ha egy ekkora városban elalszik a villany, az biztosan sokaknak kellemetlen. Majdcsak intézkedik valaki... Jaj! Cica! Nincs mit tenni, csak ücsörgünk itt, nézzük a panorámaablakon a nagy, nagy sötét semmit, és várunk, várunk a reggeli világosságra... Már a hold sem világít úgy, mint az előbb. Felhők takarják, és mintha szállingózna a hó...

Márta elálmosodott. Észre sem vette, úgy aludt el. Nem aludt mélyen, inkább csak félig-meddig... néha kinyitotta a szemét, hogy lássa, sötét van-e még. Sötét volt, nagyon sötét. Most már a hold sem látszott, vastag felhők takarták. Néha, mikor éppen nyitotta a szemét, úgy érezte, valami fényt lát. Színes villanásokat vélt látni, de mire egészen kinyitotta volna a szemét, a színes fények eltűntek. A szeme mindig lekészte azt a pillanatot. Ez nagyon bosszantotta. Sokáig próbálkozott. Igyekezett addig nyitva tartani a szemét, amíg újra felvillan valami. Aztán belefáradt... feladta. Úgy döntött, hiába villog, vagy nem villog valami, ő most már inkább aludni fog... rendesen, mélyen, ahogy éjszaka kell. De amint ezt elhatározta, többet nem volt képes elaludni, hiába csukta be makacsul a szemeit, nem jött az álom. Felkapcsolta a nyamvadt zseblámpát, megnézte az óráját.

- Hajnali három óra... mi a fenét fogok én csinálni a reggeli világosságig?

Tehetetlenül hallgatta az egyre erősödő szél zúgását, a monoton zajtól lassan újra félálomba merült. Hirtelen egy nagy robaj riasztotta fel. Az ijesztő zaj mintha fönről jött volna. Ijedten ugrott fel a fotelből, a maradék kábultság hirtelen kiszökött a fejéből, le-leragadó szeme tágra nyílt a rémületől.

- Jaj, a fiúk!

A pislákoló zseblámpával a kezében, hanyatt-homlok rohant fel az emeletre. Futás közben is még egyre hallotta azt a tompa robajt, ütemes pufogást, vagy mit... Benyitott az első ajtón. Bevilágított, körülnézett.

- Itt semmi gond... Gáborka alszik, mint a bunda, éppen átfordul a másik oldalára...

Gyorsan lekapcsolta a lámpát, nehogy felébredje. Halkan becsukta az ajtót, odakint újra felkapcsolta a lámpáját. Benyitott a másik fia szobájába, de a szél azonnal vissza is lökte az ajtót. Nehezen nyitotta ki újra, erősen nyomni kellett befelé. Megdöbbenő látvány tárult elé. A szoba tele volt faágakkal, üvegcserepekkel... és sehol senki.

- Jaj, Tomi! Itt kellene lenned, hiszen hallottam, ahogy itt szuszogsz az ágyadban.

Jeges rémület futott át rajta, amint nézte az üres ágyat, a romokban heverő szobát, a félig letört, hatalmas faágat, ami még mindig csapkodta kívülről a ház falát, és a szétroncsolt ablak maradványait.

Azt hitte, elájul. De persze nemájult el. Ez csak a filmekben szokott ilyen jól időzítve működni. A jól sikerült ájulás a filmekben meg szokta menteni a hősnőt a további bonyodalmak megoldásától. Ilyenkor a többi szereplő aggódó arccal köréje sereglik, meghatódik, és a hősnő minden gondját ripsz-ropsz megoldják. Na de hát Márta csak egy egyszerű családanya volt, nem filmsztár, tehát nemájult el, hanem csak kapaszkodott az ajtófélfában, hogy fel ne döntse a szél, és elég bután bámult maga elé. Kitámolygott a szobából, becsukta az ajtót. Ahogy kifelé hátrált, beleütközött valamibe, vagy valakibe... Kibe? Felsikoltott.

- Anya! Ne sikonyálj! Én vagyok, nem látod? - nyugtatta anyját Tomi.

- A frászt hozod rám, édes fiam! Hol voltál? Honnan kerültél most elő?

- Mikor az a faág betörte az ablakot, felriadtam és átmentem

Szilvi szobájába. Ne vágj már ilyen aggodalmas képet! Nincs semmi bajom, csak néhány karcolás az üvegcserepektől. Szerencsémre jól be voltam burkolózva a paplannal, ahogy szoktam. Csak a homlokomat karcolta meg egy üvegdarab.

- Na, ahhoz képest úgy nézel ki, mint böllér disznóvágás közben... a kezed is, a lábad is...

- Az akkor történt, amikor kimásztam az ágyból. A padló tele van üveggel. Na, jó, mehetünk a fürdőszobába, látom, van zseblámpád.

- Igyekezzünk, alig világít ez a vacak!

Márta most már egy kicsit jobban érezte magát. Volt egy pislákoló zseblámpája, Tomi sem tűnt el, sőt ébren van, és talán tud segíteni is. Sőt, most már fél négy van, majd csak eljön már a reggel, és akkor minden más lesz...

A fürdőszobában ellátta Tomi sebeit. Tomi szinte élvezte, hogy van végre egy kis rumli. Egészen fel volt dobva attól, hogy ilyen hosszú áramszünet van... ilyen még nem volt. Az sem igazán zavarta, hogy a szobája romokban hever. Jó kis felfordulás lesz, mire rendbe hozzák, és visszaköltözhét.

Márta és Tomi jó melegen felöltöztek, összeszedték minden elszántságukat és felmentek az emeletre. Nagy bátran benyitottak a szétrombolt szobába. A szétlétől alig bírták kinyitni az ajtót. Egymásba kapaszkodva jutottak el az ablakig. A süvítő szélben egymás szavát sem értették... még jó, hogy odalent előre megbeszélték, mit fognak csinálni, és hogyan. Mindketten megragadták a csapkolódó faágat... már ez sem volt könnyű... mikor végre jó erősen megfogták, egymás felé bólintottak, és teljes erőből megrántották.

Reccs!... és még a többi súrlódó, sercegő, puffanó hang...

Az ág leszakadt, és nagy robajjal landolt az ablak alatt. Most már csak a szekrényt kellett az ablak elé tolni. Nagy nehezen sikerült ez is. Teljesen kimerültek a szokatlan erőfeszítéstől, de megérte a küszködés, kínlás, mert most már nem süvített keresztül az egész házon a jeges hóvihár.

Lefelé menet Márta bement Gáborka szobájába, és felnyalabolta az alvó gyereket.

- Anyúúú! Ne kapsold le, még nézem...

- Jó, nem kapcsolom le - Magához ölelte, és levitte a földszintre. - A tévét már nem kell, a vihart meg nem lehet...

A nappali legöblösebb foteljében mindannyian összebújtak; Márta, Tomi, Gáborka... na és a macska.

A macska dorombolt, Gáborka horkolt, Tomi fáradtan bóbiskolt, Márta pedig csak nézett maga elé és várta a reggelt. Nézte a nagy panorámaablakon át a nagy sötét semmit... csak nézte, nézte... néha azt hitte, lát valamit felvillanni, de mintha mindig akkor villant volna az a valami, amikor éppen pislogott. Nem tudta eldönteni, hogy látott-e valamit, vagy sem.

Végre kivilágosodott.

A tegnapi felhők eltűntek. Az ég majdnem tiszta volt, csak néhány laza felhőfoslány ragyogott narancsos, vöröses színekben a felkelő nap korongja előtt. Mindent vastag hó borított, a házak tetejét, az utcákat, a távoli dombokat... A felkelő nap fénye különleges színekre festette az egész tájat.

Békesség, csend... ragyogó színpompa...

Márta szívesen gyönyörködött volna még a panorámában, ami rendkívüli volt, de a fiúk is ébredtek. Reggelizni és

tévézni szerettek volna úgy, ahogy reggelenként szokták. A reggeli még csak megvolt. A gázsütőben megsütöttek egy mélyfagyasztott pizzát. A hűtőláda még tartotta a hideget.

- Fogyasszuk a tartalmát, amíg meg nem romlik! - javasolta Tomi.

- Ha leolvadnak a hűtők, majd kipakolunk a hóba - nyugtatta Márta. - Ilyen hidegben úgyszólván eláll minden.

- Persze, aztán a környékbeli kutyák és macskák majd ide járnak ebédelni...

- Vannak zárható műanyag dobozok. Ne aggódj a pizzáidért!

A tévénével azonban már gond volt. Gáborka nem igazán értette, hogy miért nem nézheti a szokásos reggeli mesét, mikor pedig az a műsorúságban benne van.

- Ez a rumli jobb, mint a reggeli rajzfilm - vigasztalta Tomi.

Márta mélységesen csalódott volt. Azt gondolta, hogy ha felkel a nap, minden megoldódik, hogy beindul az élet, és hamarosan villany is lesz. Ezzel szemben lenni a városban minden csendes és mozdulatlan volt. Csak fenn az égen történt valami; lassan beborult, és már eltűntek az utolsó kis kék foltok is. Vastag, szürke kupola borult a város fölé, és szállingózni kezdett a hó.

A fiúknak eszükbe jutott, hogy kinn a garázsban apunak van egy elemes rádiója. Szerelgetés közben szokta hallgatni. Ott kell lennie valamelyik polcon.

- Behozom - lelkesedett rögtön Tomi. - De Gábor is jöjjön, több szem többet lát!

Márta kikísérte a két fiút az ajtóhoz, nehogy a garázsig összeverekedjenek.

- Ha tudják, hogy látom őket, talán nem lesz semmi gond...

De gond az lett. Nem a szokásos kis kakaskodás, hanem a szél; időközben annyira felerősödött, hogy majdnem elfújta a két fiút. Márta utánuk szaladt. Hárman összekapaszkodva eljutottak a garázsig. Hamar megtalálták, amit kerestek, visszafelé újra megverekedtek az egyre erősebb szélrohamokkal, és diadalmasan vitték be a házba a zsákmányt. A nappaliban körülülték a kis rádiót, és elkezdték kapcsolgatni, csavarogatni. Szurtyogás, sístergés, sípolás, zúgás... Semmilyen magyar nyelvű adást nem találtak, csak zene, zene és zene mindenhol.

- Kilenc óra. Szoktak ilyenkor híreket mondani?

- Mit tudom én! Ilyenkor nem szoktam rádiót hallgatni.

Sikerült végre behozniuk valami külföldi adót, ahol éppen nem zene volt, hanem valami szöveg. Talán híreket mondtak... A baj csak az volt, hogy nem értettek belőle egy kukkot sem.

- Bosszantó, hogy semmilyen idegen nyelvet nem tanultam meg rendesen - mérgeződött Márta. - Tomi, azt hiszem, ez németül beszél. Érted, amit mond?

- Igen, németül beszél, de nem értek belőle sokat.

- Akkor mi a fenének tanulsz te már negyedik éve nyelvet? Ötösöd van németből, és még a híreket sem érted?

- Az iskolában nem ilyesmiket tanulunk.

- Hát milyesmiket? Mondhatom, sokat ér ez az iskolai nyelvoktatás...

Márta bosszúsán kapcsolta ki a recsegő kis dobozt.

Egész nap össze-vissza ténferegtek a házban, egyszerűen nem találták a helyüket. Egyik pizzát sütötték a másik után, és egész nap rágsááltak unalmukban. Sok mindent csinálhattak volna villany nélkül is, hiszen világos nappal volt. Olvashattak volna, társasjátékozhattak volna, süthettek, főzhetnek volna valami időigényeset és finomat, de nem volt kedvük semmihez. Csak hallgatták a szél süvítését, nézték a hóesést, és azon tanakodtak, mitől lehet ilyen hosszú már ez az áramszünet. Arról beszélgettek, hogy vajon most hol lehet apa, elindult-e hazafelé ebben a hóvihárban, hogy Szilviék hazaindultak-e Pestről, hol lehetnek, mit csinálnak, mi lehet velük...

Délután megpróbálták átmenni a szomszédba - hátha ők tudnak valamit -, de a tomboló viharban fele útig sem jutottak.

- Ki kellene nyitni a kertajtót - vetette fel Márta. - Ha Szilvi, vagy apátok hazajön, nem tud csengetni.

- Jaj, anyu, már megint azzal a vacak csengővel jössz! - nyafogta Gáborka. - Majd átmásznak a kerítésen. Ha idáig el tudnak jutni, a kerítés már nem akadály.

- Ha idáig el tudnak jutni... - sóhajtotta Márta.

Kezdett besötétedni. A fotelokba kuporodtak, és csak bámulták, hogyan tűnik el minden látható a sötétségben. Már beszélgetni sem volt kedvük, csak hallgatták a lassan csendülő hóvihart.

Mártának eszébe jutott egy a napokban olvasott könyv. „Ufók és elsüllyedt világok” Éppen azt a részt olvasta utoljára, amelyik a nagy, 1965-ös amerikai áramszünetről szól:

„1965 november 9-én az Egyesült Államok északkeleti részében, New Yorktól Mainig...”

Megpróbált másra gondolni, de fejében egyre csak ezek a mondatfoszlányok keringtek.

„Tizenhét óra huszonöt perckor egész városok süllyedtek sűrű sötétségbe és teljes bizonytalanságba...”

„A televízió, lámpák, távközlő berendezések és radarkészülékek megszűntek működni”

„Tíz perc elegendő volt hozzá, hogy az áramhiány kilenc államot sújtsjon... negyedmillió négyzetkilométer kiterjedésű terület fölött...”

„Nem volt már ugyanaz a világ”

„...ezer, meg ezer tanú figyelte meg azokat a furcsa fényeket, amelyek fel-felvillantak az égbolton, miközben a legteljesebb csend honolt...”

„...összefüggést keresve a világ egyik legerősebb nemzete által valaha is tapasztalt legnagyobb áramkiesés és a negyedmillió eltűnés között...”

Mártának a félig-meddig látott furcsa felvillanások jutottak az eszébe. Aztán félálomban még arra gondolt, hogy nem is olyan rég szintén volt egy nagy áramszünet az Államokban... mikor is...

Hirtelen riadtak fel fél-szendergésükből. Egyszerre kapcsolt be az összes égve hagyott lámpa és a tévé. Odalent a város újra ékszerdobozként ragyogott. Káprázott a szemük.

- Anyu! Bekapcsolták a várost! - ujjongott Gáborka.

Márta tétován nyúlt a telefon után...

kosakati

Galamb Béla találkozója

Galamb Béla VIII. kerületi lakos február 29-én reggel belépett öt négyzetméteres bérházi fürdőszobájába, és álmos szemeivel megpillantotta saját magát, amint alsógatyában borotválkozott. Nem, nem a tenyérynai tükörben vette észre magát, Galamb Béla egyébként sem szokta észrevenni magát, igaz, mások sem őt, hanem hús-vér életnagyságban állt ott a kövezett csempén, az ajtónak háttal és borotválkozott. Még dudorászott is, de ezt megdöbbenésében nem tudta tisztán megfigyelni.

Galamb Béla 2, vagy 1, ez nézőpont és kellő filozófiai ellazultság kérdése, borotvahabos képpel felé fordult és röviden rászólt:

- Csukd be az ajtót, apukám, mert baromi cűg jön be az előszobából! És a szádát is csukd be, mer' abból meg baromi bűdös jön! – tette hozzá, hogy mondandóját személyre szabja.

- Na de kérem, – nyögte ki Galamb Béla 1 – maga mégis mit csinál a fürdőszobámban?

Galamb Béla 2 ezt a kérdést meglehetősen ostobának találta, hiszen egy vak számára is nyilvánvaló lehetett, mivel is foglalkozik éppen, feltéve, ha az a vak egyén elég kifinomult hallással bír, hogy felismerje a borotvapenge sercegését a borostás arcon, és orra elég érzékeny ahhoz, hogy megérezze a borotvahab kellemes illatát. Mindezt végiggondolva Galamb Béla 2 úgy gondolta, elmondja a frankót:

- Nézz meg jól, apukám, példát statuálok neked a téridő kontinuum spontán és temporális diszfunkciójáról.

- Hogy mi van? – értetlenkedett Galamb 1, de valahol az alsógatyája mélyén érezte, hogy úgysem fogja megérteni ezt az egészet.

Galamb 2 kezében megállt a penge, és a férfi a tükörbe pillantva visszanezített a nehéz felfogásúnak tűnő hasonmására.

- Borotválkozom – sóhajtott feladón.

- De hogy kerül ide? Ez az én lakásom.

- És az enyém is.

- Azt nem hiszem. Legalábbis tegnap este kilenckor még biztos nem volt itt – magyarázta szelíden Galamb Béla 1.

- Most sem tetszik itt lennem, de momentán nem tehetünk mást, apukám.

- És mégis meddig fog itt lenni?

- Egy perc, egy óra, egy nap... ki tudja – rántotta meg a vállát a borotválkozó Galamb, de azonnal rájött, hogy ez hiba volt, mert a váratlan mozdulattal meg is vágta magát.

- Banyek, ennek nyoma marad – morogta a tükörképébe. – Van valami sebre való dolgod, apukám?

- Hintőpor, esetleg – fintorgott az ép arcú Galamb, mert neki nem fájt ez a mozdulat.

A vágottképzű gyorsan befejezte a műveletet és lemosta arcát.

- Most, hogy végzett, bejöhethék én is? Nekem ugyanis 7 órára a gyárban kellene lennem – kezdte bátortalanul Galamb 1 –, és kellene a borotva.

- Megáll az eszem – horkant fel Galamb 2 –, az ember nyugodtan borotválkozik, majd rátörök az ajtót kopogás nélkül, és akkor még a borotváját is elkommunizálnák! Bődület!

Galamb, az éparcú, viszketni kezdett az alsógatyája mélyén.

- Már megbocsásson, de ez az én lakásom, és maga tolakodott be ide és használja az én borotvám.

- Ez az én lakásom – szögezte le a sebhelyesarcú.

- Nem.

- De.

- Nem.

- De.

- De nem.

Galamb Béla 2 szava fennakadt, reggelente nem volt felkészülve ilyen mélyenszántó logikai eszmecserekre. Ami azt illeti, egyébként sem volt kedve eszmét cserélni, mert azt hallotta, fájdalmas, különösen, ha nem hozzáértő agysebész végzi.

- Tök fölső – vágta rá pár pillanat múlva.

Most Galamb Béla 1-en volt a meglepődés sora, ugyanis nem tudta hova tenni a választ. Legszívesebben a kamrába tette volna, mert minden hasztalan dolgot oda tesz, de valami azt súgta neki, a „tök fölső”-t nem fogja tudni odatenni.

- Tök ász – mondta szinte gépiesen, mert civilben megrögzött zslugás volt, a Kis Pista nevű harmadosztályú vendéglátó-ipari egység utlikirálya.

- Te ultizol, apukám?

- Majd minden nap – biccentett Első Béla (nem, nem a király).

A két Galamb mélyen a gondolataiba merült. Egymást fürkészték és látszott, hogy valamin nagyon török a fejüket. Szerencsére előbb eszükbe jutott a megoldás, mintsem nyolc napon túl gyógyuló fejsérülést szenvedtek volna.

- Mi lenne, ha hoznál egy paklit? – kezdte Galamb 2, a vágott-arcú.

- És eldöntenénk, kié a lakás – fejezte be a simaképzű.

- Látom, kened, apukám.

- Értem én a dörgést.

Negyed óra múlva a kicsiny és már meglehetősen izzadság-szagú fürdőszoba a Föld legnagyobb ulticsatájának színterévé vált. De az is lehet, hogy az univerzumé, hacsak a földönkívüliek nem játsszák ezt a játékot valahol. Röppentek a lapok, a két Galamb emberére akadt, amely hasonlatban az a jó, hogy visszafelé nem igaz, mert, hogy hangzana az, hogy a két ember galambjára akadt?

- Kontra – mondta be Galamb, a sebhelyes.

- Rekontra – replikázott a simaképzű.

- Szubkontra.

- Mordkontra.

- Hirsckontra.

- Fedák Sári!

- Kerek bicikli!

- Lámpabúra! – kurjantott Galamb 1.

- Olyan nincs is! – tromfolt Galamb 2.

- De van. Most esik a fejedre.

- Banyek... - de a mondatot már nem tudta befejezni, mert a súlyos üvegest fejbe verte. Galamb Béla 2 elnyúlt a földön és többé nem moccant. Az élő Galamb odahajolt, és óvatosan megnézte a szerteszóródott kártyalapokat.

- Pancser – motyogta.

- Mi történt, Béla? – hangzott egy álmos női hang valahonnan a szoba belsejéből. – Megütötte magát?

- Nem én – szólt ki Galamb, miközben a felnyalábolta a másik testet és a lichthofablakba gyömöszölte.

- Előbb ki kellett volna szállni, Galamb úr – mondta és kilökte a halott Galambot.

- Biztos jól vagy? – tudakolta a neje, aki közben megérkezett a fürdőszobához.

- Soha jobban..., anyukám – szólt Galamb és borotválkozni kezdett, miközben azon töprengett, hogy mi az a temporális diszfunkció, mert az alsógatyája mélyén sejtette, hogy ez valami nagyon komoly dolog lehet.

Ebenezer

A földalatti

Európa egyik metropoliszában...

Nem a lakhelyem, csak dolgom van itt néha. Budapest vagy Bécs egyre megy, ha az ember nem mint turista szemlélődik, hanem az ügyeit intézi. Ilyenkor mindig napijegyet váltok a tömegközlekedési eszközökre, ez a legolcsóbb, leggyorsabb megoldás. A villamoson, vagy földalattin hömpölygő szürke tömegben emberi sorsok kapcsolódnak össze néhány pillanatra, hogy azután, talán örökre kilépjenek egymás emlékezetéből.

Nyílik a metrókocsi ajtaja, és a leszálló utasok áramlata szinte fellök, pedig épp befelé igyekeznék. Mielőtt elfogynak, magával ránt az ellenáram, és tehetetlenül sodor a helyes irányba. Az ajtón túl kinézek magamnak egy éppen felszabadult ülőhelyet. Már-már elérem, amikor mögülem, vagy csak mellőlem megugorva egy fiatalasszony leelőz – esküdni mernék, hogy szabálytalanul –, és laza félfordulattal huppan a kiszemelt helyre. Az én helyemre! Fenékbedobással. Bosszúsan nézek a szemébe, de állja a tekintetem. Arcára a győztesek elégedett mosolya ül ki, és némi lelkiismeret-furdalás. Ez utóbbit lehet, hogy csak én képzelem.

Helyes arca van, a szeme csillog, és egész lényéből sugárzik a nőiesség. Ezzel lefegyverez. Nem tudok rá haragudni. Viszont tünetően állva maradok előtte ott, ahol tetten ért a fúrge testcsellel. Néhány pillanattal tovább szemezek vele, mint ahogy azt az illendőség diktálja, majd a többi utast is szemügyre veszem. Közvetlenül mellette egy huszonéves fiú ül. Igazi csodabogár. Fehér inghez fekete csokornyakkendőt és azonos színű zakót visel. Arcának lágy vonásait bili-frizura egészíti ki, labdaszerűvé gömbölyítve fejét, melynek hegyében – minő fordulat – fekete félcilinder pihen. A kalapról széles, tűzpiros betűkkel a HALLOWEEN felirat köszön vissza rám. November végén ilyet csak egy idióta vagy egy egyetemista viselhet. A legény tekintete rezignált, mozdulatai lassúak, ölében sötét hátizsák.

Ismét az önkényes helyfoglalón legeltetem a szemem, mikor is hangos szimatolásra figyelek fel. Mистер Halloween higiéniai önvizsgálatot tart, és valószínűleg elégedetlen az eredménnyel, mert zsákját öléből a padlóra teszi, egy végtelennek tűnő mozdulattal széthúzza a cipzárt, és kotorászni kezd a poggyász belsejében. Először egy átlátszó műanyag doboz kerül elő. Olyan, amiben normális ember a tízóráját tárolja. Ebben viszont körülbelül tízdekányi fehér kristály van. Só, vagy cukor lehet... Megpróbálom kitalálni a kristályszemek méretéből, de ennél a fénynél nem látom jól. A legény keze a dobozt félrelökve kutat tovább a táska mélyén, mígnem egy dezodoros flakont szorongatva tűnik fel újra. Kíváncsiságomat kielégítve ismét a fiatalasszony felé fordulok semmi rosszra nem gondolva.

Szeretném újra elkapni a tekintetét, de ő eközben a mellette zajló néma színjátékot figyeli. Nem baj, attól még gyönyörködhetem benne. Közben felszisszen a dezodoros flakon. Egyszer... Még egyszer... Majd még egyszer, és ki tudja hanyadszor. Továbbra is gyanútlanul bámészkodom, de hirtelen légzési gondjaim támadnak, úgy, hogy a szemem is könnybe lábad. A drogériák tömör gyönyöre dzsinnként szabadul ki a palackból, és a hirtelen támadt túladagolt szabadságtól megrészegevedve,

megtorló hadjáratra indul a földalattin. Bosszúsan pillantok a tettesre, aki épp ekkor ejti vissza hátizsákját az ölébe. Rám se hederít. A fiatalasszony viszont igen. Segélykérő tekintetét grimasszá torzult arc övezi. Nyomoromban is némi elégtételt érzek: „Na, ugye! Kellett neked tolakodnod? Hát szagold!” Az igazak fölényével pásztázom végig az utasok sorát, akik viszont – szinte vezényszóra – egyként keresik a vegyi támadás elkövetőjét. Szólni senki sem szól, de a véleményük az arcukra van írva. Egy, két hellyel távolabb ülő nyugdíjas néni ke engem fixíroz. Türelmesen megvárja, míg észreveszem, majd némán, pusztán mimikáival kezdünk el kommunikálni. A sorstársak szavak nélkül is megértik egymást.

Az elkövető viszont mit sem érzel mindebből. Saját kis világába zárkózva ül. Most éppen a jobbát fürkészi. Valahol a batyu legmélyén kifolyhatott a tinta egy golyóstollból. Erről árulkodik a tenyere. Papírzsebkendővel próbálja eltüntetni a foltokat, sikertelenül. A kék tinta makacsjóság. Egy ismerősnek tűnő koreográfia veszi kezdetét.

Zsák a földre, cipzár, átlátszó műanyag doboz fehér kristályal... FLAKON!

– Nem lehet igaz! Ha most megint... – jaidulok föl legbelül, és már-már rászólok, de mérlegelem a helyzetet. Kába tekintet, rezzenéstelen arc, lelassult motorika. A fickó vagy részeg, vagy be van löve. Az oly ismerős „cefreszagot” sem most, sem pedig a dezodor-támadás előtt nem éreztem. Ez csak egyet jelenthet. Nem alkohollal ütötte ki magát. Jobbnak látom meghunyászkodni. Az az átkozott szisszenés! Megint. Törlés a papírzsebkendővel, szisszenés, törlés... A foltok lassan oldódnak. Pssssz... Pssssz... Rémalom! Talán mégis le kellene fejni. Közben a kocsik másik felében megüresedett néhány ülőhely. Nehéz szívvel, de döntök. Biccentéssel búcsút intek a néniemnek meg a szépasszonynak, és egy lemondó sóhajtás kíséretében elhagyom a csatateret.

Már ülök, amikor egy ismerős arc huppan mellém. A helyfoglalós hölgy. Utánam jött. Összenevetünk még kicsit erőltetetten, mint az összeesküvők, majd mindketten a nyugdíjas nénikét figyeljük a távolból. A mama egyelőre büszkén kitart, és alkarjával fedi el orrát. Számolom, még vagy öt szisszenés... Nem bírja tovább, fölugrik. Minket keres, majd miután megtalált, mellénk ül. Már hárman nevetünk cinkosan. Pedig a dezodor szaga lassan ide is elér.

Fuvallat

http://www.vg.hu/lapokkep/kepgaleria/11000/11867/metro_01.JPG

Fájni „fog”

- Ébresztő, doki! Itt az idő, kezdjük a kezelést!

Dr. Aaron Pusher lassan visszatért az öntudatlanságból. A szavakat elnyújtottan mélynek hallotta, mint amikor egy régi lemezjátszón rosszul van beállítva a lejátszás sebessége. Amikor megpróbálta kinyitni a szemét, az erős halogénlámpa fénye fájdalmasan a retinájába szúrt, és lüktető migrén feszítette a koponyáját. Mintha másnapos lenne. Édeskés ízt érzett a nyelvén, és valami kellemes illat emlékét az orrában. Kloroform... Ismerte az utóhatást, mert annak idején még az egyetemen a barátaival néhányszor tisztességesen betéptek a gyógyszerészeti szertárból ellopott illékony anyagból.

A szája kiszáradt, de amikor meg akarta nyalni az ajkát, rájött, hogy a fogai szét vannak feszítve. Kitért állkapcsának izmai sajogva tiltakoztak a legkisebb mozdulatra is, és amikor az arcához akart nyúlni érezte, hogy a csuklójába vájó kötelek szorosan fogva tartják a kezeit.

- Hii a frhansz? - kérdezte a fém szájpecektől eltorzult kiejtés-sel és száraz, kattánó hangon nyelt egyet. Hunyorogva nézett a vakító fényen túlra, és meglátta a szemközti falon a stilizált fogsort ábrázoló plakátot. Harminckét fog névvel, számmal, még tavaly vette egy fogászati konferencián. Ezek szerint a saját rendelőjében van a saját székébe béklyózva.

- Na, végre észhez tért. Már azt hittem, átalussza az egészet - mondta az előbbi hang. A lámpa fénye elfordult az arcából, és egy fehér orvosi maszkos férfi hajolt dr. Pusher fölé.

- Khi haga? - kérdezte a doki egyre fokozódó rémülettel tanulmányozva az előtte magasodó alakot.

- Nem ismer meg? Ja persze, a maszk. Dick. Dick Tripes vagyok - mondta férfi, és lehúzta a fehér szövetet az álla alá. Kerek, puha arcának közepén széles, barátságos mosollyal felfedte görbe, szuvas fogait.

- Két hónapja kezdtem el ide járni, hogy ezeket rendbe tegye - mutatott gumikesztyűbe bújtatott kezével elhanyagolt fogsorára.

- Mhit ahar thölem? - kérdezte dr. Pusher, de akkor persze már nagyon is jól tudta. Amikor Dick Tripes hónapokkal ezelőtt megjelent a rendelőjében, magával hozta gyönyörű feleségét, Lucy-t is. Már első alkalommal erős vonzalom támadt a doki és a nő között.

A kezelés után a doktor mindkettőjüknek átadta a névjegykártyáját, és néhány nap múlva, ahogy remélte, Lucy felkereste telefonon. Titkos találkát beszéltek meg, és a többi már jött magától. Viszonyuk szenvedélyes és izgalmas volt. Igazság szerint dr. Pusher ma este is a szokásos motelszobába készült egy újabb önfeledt szeretkezésre, amikor gyanútlanul kocsiba ült a rendelő előtti kihalt parkolóban. Ez volt az utolsó emléke.

- Tudja, doki, nem árt benézni a hátsó ülésre, amikor autóba száll - mondta Dick, majd visszaigazította a maszkot egyre szélesedő mosolyára.

- Mhit akhah cshiháni, hahjon bhékhém - nyögte a doktor, és megrángatta a kezét fogva tartó köteleket, de azok rendíthetetlenül kitartottak.

- Talán elég lett volna, ha csak az én fogaimat tömi és nem az asszonyt. Végül is megértem, rendkívül vonzó teremtés, én is azért vettem el, csak ezek a kilengései. Ne értékelje túl magát, nem maga az első eset. Lucy mindig ilyen volt. Nem tudom, miért tűrtem eddig. Most viszont elég. Többé nem lesz velem probléma, gondom volt rá, ahogy gondom lesz magára is. Lássunk neki! - mondta Dick, és visszafordította a lámpát dr. Pusher szétfeszített szájára.

Hangos csattanással megigazította a gumikesztyűt a kezén, és válogatni kezdett a szék mellé rakott tálcán fekvő eszközök közül. Amikor megtalálta, a doki szeméhez emelte a hegyes, kampós végű szerszámot.

- Először egy kis ellenőrzés, szóljon, ha érzékeny! - mondta, majd sorban végigkopogtatta a hibátlan fogsor minden egyes darabját.

A doki homlokán megjelentek az első izzadságcseppek, és idegesen összerándult, ahogy a fém a fogaihoz ért.

- Gratulálok, sehol egy lyuk, sehol egy folt. Minden elismerésem. Bevallom, egy kicsit irigykedek, de azt hiszem, ki tudjuk egyenlíteni a viszonyokat - azzal Dick leakasztotta az állványáról a fúrót, és a pedáljára lépve bekapcsolta.

A szerkezet sivitva életre kelt.

- Nehh cshináljha! - könyörgött a doki, és megpróbálta elfordítani a fejét, amit Dick Tripes előrelátóan ragasztószalaggal rögzített a szék fejtámlájához.

- Bal felső egyes - mondta, majd átfúrta a metszőfogát. Azután a mellette lévő és a két alsót is.

Amikor végzett, a rendelő levegőjét belengte a zománc és a csont égett bűze. A doktor kétségbeesetten nyöszörögve eredménytelenül feszegette a köteleit. Halványkék inge izzadtan, szúrós szagot árasztva tapadt a testére.

- Biztonságos? - kérdezte Dick a Maraton életre halálra című filmből idézve, amiben Dustin Hoffmant vallatta a náci fogorvos. Felnevetett humorosnak szánt megjegyzésén, azután visszarakta a fúrót a helyére. Csörögve kotorászott a tálcán, és kézbevett egy baljós kinézetű fogót. Elégedetten a magasba emelte.

- Ha jól emlékszem, egyszer olvastam valahol XIV. Lajos francia uralkodó esetéről. Az udvari fogorvosa tanácsára kihúzatta az összes fogát, amitől kiszakadt néhány helyen a szájadplása. Túlélte ugyan, de a sérüléstől egybenyílt a száj- az orr- és a homlokürege, amiben aztán az évek után ételmarmadékok rohadtak. Nem lehetett valami friss a lehelete - mondta Dick, miközben a doki szűkülve meresztette rá könnyes szemét.

- Lehet, hogy csak legenda, de kipróbálhatjuk. Nagy levegőt! Ez fájni fog - azzal Dick Tripes, a felszarvazott férj lelkesen nekiesett dr. Aaron Pusher gyöngysorhoz hasonlító, gondosan karbantartott fogsorának.

Valamikor a harmadik őrlőfog tájékán a doki hólyagja megalda magát. Sikolyai lassan gyengültek, és amikor az utolsó foga is recsegetve engedelmeskedett a fogónak, már csak csendesen, fásultan tűrte a tortúrát. A vérzés erős volt ugyan, de még le tudta nyelni.

- Ezzel megvolnánk, úgy látom tényleg kiszakadt egy-két helyen - mondta Dick, és a csuklóját tornáztatta, ami megfájdult a megerőltetéstől. Lerakta a véres fogót, és felvett helyette egy injekciós fecskendőt. Felfelé fordítva kinyomott egy csepp átlátszó folyadékot a tű hegyén. A doktor nyakába szúrta többször egymás után, kívülről belemélyesztve a gégegéjébe.

- Akkor végeztünk is. Nekem indulnom kell, új életet kezdek a megtakarított pénzből és a tegnap eladott vállalkozásomból. Ez a lidokain-injekció, amit beadtam szépen, lassan elzibasztja a torkát, és azután már nem győzi lenyelni a vérét. Lassan belefulladás. Addigra én messze járok. Ég önnel, dr. Pusher! - búcsúzott Dick, és magára hagyta meggyötört áldozatát.

A doktor utána akart kiabálni, de a szer már lebénította a hangszálait, így csak csendben nyelt, amíg tudott...

barley rover

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Angyalka

Milyen szépen esik a hó, látod? Jó, hogy nincs annyira hideg. Gondoltam, hogy karácsonykor esni fog. Apu szerint olyankor nincs fagy. Nem tudtalak volna kiásni a fagyott földből. Így is nehéz volt, még szerencse, hogy ilyen kicsi vagy. Emlékszem, mikor Anya hazahozott a kórházból. Ugyanúgy aludtál, mint azon az estén, amikor rád találtak. Olyan voltál, mint bármelyik másik kisbaba, csak lila volt az arcod. Anyu nagyon sikított, és Apu próbálta lefogni, mert tépte a saját haját. Csak álltam a kiságyadnál, és néztelek. Furcsa volt így látni a kistestvérem, addig nem is szerettelek. Csak láttam, hogy Anyát mennyire bántja, hogy meghaltál, éreztem, hogy mennyire fontos vagy neki. Már egy hete eltemettek, Anya ott is rosszul lett. Apunak kellett megtartania, mert összeesett, mikor engedtek le a kis koporsódban. Azt hittem, be fog esni melléd, megijedtem, hogy ő is meghal. Apu később elmagyarázta, hogy aki csak elájul, az nem hal meg. Mondtam neki, hogy talán te is csak elájultál, hogy nem is haltál meg. Azt mondta erre, hogy te egy angyalka lettél, és a mennyországban vagy. Nem tudtam elképzelni, miként mehettél fel, mikor azt a sok földet rád dobálták, és láttam, ahogy az egyik ember még le is nyomkodta a lapátjával. Még jó, hogy közel van a temető, csak elszaladtam, és megnéztem, ott vagy-e. Én már elmehetek itthonról egyedül, azt mondták, sétáljak, amíg megjön a

Jézuska. Meg akartam kérdezni, hogy te is jössz-e velem, de Anyu sírva kiment a szobából, és nagyon megsajnálta. Apu tévedett, nem mentél fel a mennyországba, és angyalka sem lettél. Elszomorodtam, nem akartam, hogy Anya megint sírjon. Kiszedtelek a kis koporsódból, nagyon hideg voltál, de kicsi, beraktalak a hátzsidóba, és behoztalak ide, a csirkeóliba. Ilyenkor biztosan nem jön erre senki, itt szoktam elbújni, ha egyedül akarok lenni. Tudod, mit? Meglepjük Anyáékat. Láttam a templomban, milyenek a kisangyalok. Neked nincs olyan szép, göndör hajad, de nem baj, Anyu így is szeretni fog. Na, várj egy kicsit! Látod? Ha így tekered ki a csirke nyakát, nincs is hangja. Kell itt lennie valaminek, apu sok dolgot pakol ide, mindenféle rozsdás szerszámokat. Nincs itt kés sehol, de találtam egy régi fűrész, szerintem az is jó lesz. Könnyen le tudom vele vágni a csirke szárnyait, látod, milyen szép? Direkt fehérret választottam, az angyaloknak fehér a szárnyuk. Madzagnak is kell lennie valamerre... itt is van. Gyere, leveszem az inged, az angyalok mindig meztelenek. A hátadra kötözöm a szárnyakat, de elég nehéz, látom, hogy bevág a zsinór, de nem baj, hátha úgy kevésbé veszik észre Anyáék. Gyere gyorsan, lehet, hogy Anyáék már keresnek! Ideraklak az ajtó elé, de nem szabad, hogy engem is meglássanak. Na! Folyton eldől, kitémasztalak pár téglával. Most becsengetek, aztán elfutok, és akkor azt hiszik majd, tényleg angyalka lettél. Anya örülni fog.

Kelvin

Tündér

Kimentél, én pedig becsuktam az ajtót, és mintha azt hittem volna, jössz még. Talán utánad kellett volna néznom, ott állni a kapuban, zsebkendőt gyűrögetve, borzasztóan sajnálva magam, mint minden normális ember, akit magára hagytak. Emlékszem, csirkét sütöttem utána. Még nevettem is valamin. Lebegett ugyan a torkomban az a halvány szellem, keserű volt és feszített, de amíg le nem ment a nap, nem zavart igazán.

Később rosszabb lett. A sötétben megint abban a székben ültél, újra engem néztél azzal a furcsa tekintettel, és azokról a dolgokról kérdeztél, amiket veled szerettem meg. Azt mondtad, ne felejtsem el, hogy ezek nekem fontosak. Nem felejtettem el.

Reggelente az emlékeid tócsáit kerülgettem, félve nyúltam a kilincshez, ami mintha még mindig őrizte volna kezéd melegét. Délután a kis polcon ülve vártál rám, én pedig cinkosan mosolyogtam rád, mint aki tudja, hogy ez az egész csak vicc, és nemsokára vége lesz.

Féltékenyen őriztem minden kis emléket rólad, mert amikor megpróbáltam eltüntetni őket, véresnek tűntek, én pedig nem akartam, hogy a kezem vörös legyen a véredtől. Túl sokat vártam, túl sokáig halogattam.

Mint szikkadt kenyérből a penész, úgy nőtt ki a Tündér az emlékeimből. Este jött, olyan sötét éjjel, hogy moccanni sem tudtam a sulya alatt. Éppen erdőt képzeltem köréd, kicsi Patakka, közepén Réttel, te pedig örültél neki, a fák közé bújtál, és virágok pörögtek körülötted. Ekkor meghallottam a kopogást. Máskor is előfordult már, hogy benuult testemen átbújt az álom füstje, fekete alakokat rajzolva a zajos sötétbe, így nem ijedtem meg most sem. Vártam, hogy hangos robajjal

levegő tóduljon a tüdőmbe, darabokra tépve az álom lebegő árnyait, de helyett a kopogó Vendég hangos dörrenéssel a padlóra zuhant. Nem az álomtól, a félelemtől lettem béna, és amikor a látogatóm felsírt, mint egy újszülött, a kezem magától kapcsolta fel a villanyt.

Nem ilyennek képzeltem a tündéreket. Pufók arcán verejték csillogott, pár szál haja hosszan lelógott apró, méhekére emlékeztető szárnyai közé. Valamennyi csontja keményen, szúrósan próbálta átdöfni szürkés bőrét, fonnyadt melle a hatalmasra puffadt hasára lógott.

Még hittem benne, hogy álmodom, ezért hozzá léptem. Szem nélküli, vak arcát felém fordította, és karjait nyakam köré fonva magához húzott. Suttogott, fogatlan szájában feketén csillogott a nyelve. Egyetlen szavát sem értettem, de tudtam, fáj neki itt lenni, mert ahol ő lakik, ott nem kell különbséget tenni az álom és az ébrenlét között.

Befektettem az ágyamba, és éreztem a kezemre tapadó verejtéket. Nem engedett el, vékonyka karja olyan erősen fonódott a nyakam köré, mintha a szürkés bőre alatt nem petyhüdt izom, hanem acélsodrony feszült volna. Kiszabadítottam a fejem, ki akartam szaladni a szobából, de olyan fájdalmas hangon sírt fel, hogy megtorpantam. Vézna ujjait begörbítette a levegőben, felém kapálózott, engem pedig elföntött a szájalom ragacsos, égető érzése. Mellé léptem, megfogtam göcsörtös kezét, erre ő elhallgatott, csak halkán cuppogott tovább.

Megértettem, Kicsi. Lefeküdtem mellé, és amikor reggel felkeltem, többé nem éreztem nyomorultnak magam. Végre van valamim. Minden este eljön hozzám. Savanykás szaga megtölti a szobát; felsegítem az ágyba, és nyugodtan alszom el az ölelésében, mert akármilyen mocsokból áll is a teste, tudom, hogy én teremtettem. Veled.

Kelvin

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sárkánypályázat - Eredményhirdetés

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház Sárkány-pályázatának a végeredménye:

1. **George Colt: A megtorlófégyver**
2. **Stiga: Nem eszem többet!**
3. **Nibela: Iustitia ante portas**

A nyerteseknek ezúton is gratulálunk!

Nem sokkal maradt le a dobogóról:

Esvy, B. P. Haidey, Aby és Jandra.

Jobb novellát küldött:

Csorba Nóra, Hajnal Sándor, Jakab Judit, Ignác Ágoston, Király Dóra, B. Kósa Kati, U. R. de Same, Tóth Ditta, Ebenezer Holt, Zente Alexandra, Vezető Elemző.

A győztes írások megjelennek a Lidércfény kulturális folyóirat áprilisi számában, valamint a nyertesek egy-egy tiszteletpéldányt is bezákolhatnak belőle.

Hematith interjú

- Mit lehet tudni rólad?

- A nevem Vass Sándor, fénysebességgel közelítek a harminchat felé, és egy fotólaborban dolgozom. Ezek a publikus adatok - a többi leszűrhető a novelláimból.

- Kezdő lépésed a szakadék felé, avagy mikor írtad első novelládat?

- Középiskolás koromban. A kollégium remek hely volt mindenféle emberkezdemény számára, kezdve a leendő tuskótól a leendő misztikusig. Én persze mindegyikkel kapcsolatba kerültem - ezekből a találkozásokból raktam össze egy átlagos szellemidézős sztorit.

Ezt megelőzően - biztos furán hangzik annak, aki már olvasott tőlem - verseket írtam.

- Ki, vagy kik voltak rád a legnagyobb hatással?

- A szülésorvos, meg az első barátnőm... Ja, írás szempontjából? A fantasyt azt hiszem, azok az aranyos, lapozgatós Kaland-Játék-Kockázat könyvek szerettették meg velem. Később persze minden jöhetett, amihez hozzájutottam: Howard, Feist, Moorcock, K. le Guin, és persze a magyarok is. Stílusában talán Raoul Renier fogott meg legjobban; ez tetten is érhető nálam.

- Hány novellát írtál eddig, és ezek közül mennyi jelent meg?

- Nem ontom magamból az írásokat, de azért összegyűlt harminc-negyven értékelhető novella, meg valahol van itt egy regény is. Megjelenést tekintve persze alacsonyabbak a számok: nyomtatásban négy-öt munkámat láthatod.

- Szoktál indulni különböző pályázatokon?

- Ritkán, ha véletlenül elem kerül a neten egy felhívás, és ha a téma is etlalál. Régen még a Karcolaton is írtam pályázatra... Persze élmény volt a Lidércfényes „duplázás” is (2009: második hely, 2010: első hely).

- Mennyi idő és energia megírni egy-egy novellát?

- Téma, terjedelem és élethelyzet függő dolog. A Hazafelét egy óra alatt összehoztam, hiába jött az ötlet félkómásan, egy villamoson utazva. Százezer leütés körül azonban több időre van szükségem, pláne ha a való élet is nyomja körülöttem a falakat. Mostanában hosszabb novellákat írok, érthető, ha tovább is tart, míg elkészülök velük.

Persze ezután segítségül hívom Félve Tisztelt Lektoromat, aki segít közlétehető formába hozni az írást, ez plusz idő. Viszont nagyon megéri.

- Min dolgozol most, mik a közeljövőbeli terveid?

- A magam örömeire bütykölgetem egy régi ötletemet. Ezen kívül bővítem az oldalamat, ahová minden látogatót várok. <http://hematith.hu/> Tagja vagyok a SpiritArtnak, tehát azon az oldalon is megtalál bárki. Közeli tervekből csak azt mondom, ami esélyes: júniusra ígérték a Rastith-antológia megjelenését (a Démonének antológia címadó írásában szereplő, démonim síkkal foglalkozó gyűjtemény)t, amelyben képviseltem magam egy hosszabb novellával.

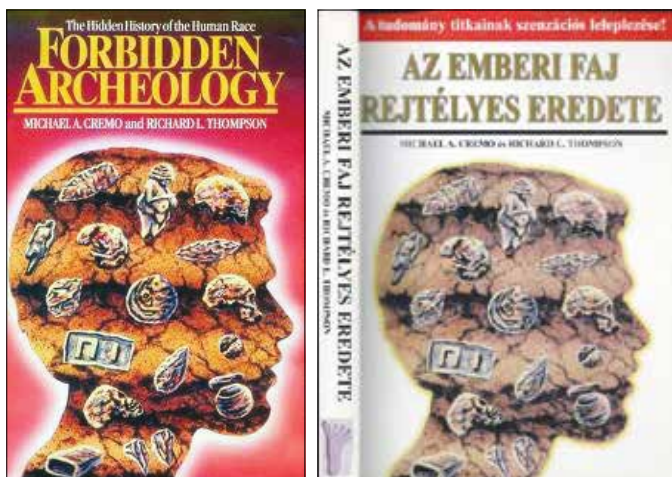
Még közelebbi terveim: rendesen fizetni a számlákat, nyerni a pókerben, inni egy jó whisky-t, és... na de ez már magánügy.

Nyakonöntött Próbagooblin
Szolgáltatóház

Példák az intellektuális becstelenségre

Valaha elvű materialista voltam, olyan ember, aki bizonyított tényként „tudott” az élet fejlődéséről. A gyermekkorom, az ifjúkorom és a felnőttkorom egy jelentős szakasza ennek jegyében telt. Gyermekként paleontológus akartam lenni, hogy kutathassam is ezen fejlődést. A gyermeki vágyak után megmaradt a felnőttkorra is az érdeklődés, mely inkább alkalmi volt, mint rendszeres. 1998 nekem személyesen nem csupán választási év, az Aranykéz utcai robbantás éve volt.

A szellemi kiindulópont.

'98-ban addig soha nem tapasztalt sokkot éltem meg: az addigi világképem teljes csődjét. Kihullottam az általam ismert világból, és egy időre a kínok kínját éltem át, mivel a materialista-ateista világot már elhagytam, az Isten létét elfogadtam még nem értem el. Mára már régen révbé értem, ez azonban nem jelenti azt, hogy vallási fanatikus lettem. Ez idegen marad már tőlem valószínűleg örökre. A világlátásom ma egy tudományosan alapozott idea határozza meg: az „Intelligent Design”, vagyis az intelligens tervezettség elmélet. Magyarul: ÉRTEM, vagyis az Értelmes Tervezettség Elmélete. Ez a bigott és vaskalapos darwinisták szemében „alcázott” vallásosság. A kilencvenes években dúló vitában ez egy „érv” volt, miszerint az „ID” hívei az egyházak szekerét tolják, csak modern kori propaganda körítéssel. Az efféle mentalitás nekem mindig a „klerikális reakció” nevű szörnyszülöttet juttatja eszembe. Az „érvelésüket” szeretném mellőzni, lévén engem leginkább a középkor hatalmon lévő egyháza inkvizítorainak stílusára emlékeztetett. Mindenesetre a tudományos akadémiai elnevezésű hely vakhű fanatikusai és civil elv... barátai jártak az élen a köpködésben. Persze nem mind, hiszen a tudóst – az igazit – arról ismerni meg, hogy mindig kész az új dolgok befogadására és megvizsgálására, az építő vitára, kvázi az igazság keresésére. Egy „ID”-nek semmi gondja sincs azzal a popkultúrából ismert szólással, hogy „Jaj tervezőm!”. A Star Wars aranyszín robotjának sopánkodása vicces, de igaz. Az „ID” megalapozói-hívei nem együgyű vallási fanatikusok, hanem tudósok és olyan gondolkodó emberek, akik torkig lettek a képmutatással, a csúsztatásokkal-mellébeszélésekkel, a bizonyítékok kiforgatásával-elmagyarozásával, vagy ha nem megy elhallgatásával, vagyis az intellektuális becstelenséggel. Együttal elfogadták a modern tudomány eredményeit, melyek „nature” arra mutatnak, hogy a világ, benne az élőlények, nem

spontán-véletlenszerű folyamatokban keletkeztek. Ilyen összetett rendszerek kialakulása így egyszerűen matematikai lehetetlenség. Nem. Az univerzum egy grandiózus terv megvalósulása, nem holmi véletlenek összessége. „Az én szótáramból hiányzik a szó: véletlen” – mondotta Obi-Wan Kenobi. Teljességgel egyetérték velem. Nem csak én, sokan a csillagászok, matematikusok, biológusok, orvosok, fizikusok, kémikusok és nem utolsósorban az egyik legújabb tudomány képviselői, az informatikusok közül is. Az élet kialakulása bolygónkon-teória egy hajmeresztő példa az intellektuális tévútról, amiben a „tudomány” dagonyázik. Teljes az egyetértés köztük abban, hogy az élet spontánul keletkezett szerves anyagokból. A matematika nem az a tudományág, melyik arról híres: a vallás vitorláját dagasztaná. Mégis a szakemberek kiszámolták, a spontán kémiai evolúció, a szervesből-szerves genesis valószínűsége még ideális körülmények között is csaknem mínusz, annyira nulla! Ebből a szemszögből a Föld üres, nincs rajta még egy árva vírus sem. A másik: az evolucionisták azt állítják, az élet redukáló, azaz oxigénmentes viszonyok közt keletkezett. Ezt azonban nem tudják bizonyítani. Arra viszont van bizonyíték, hogy a legkorábbi időkben oxidáció folyt a Földön. Olyan régiek azok a kövek, hogy állítólag még nem volt élet, amikor megszilárdultak. A Föld legrégebbinek mondott szikláiban oxidált ásványokat találtak. Ez csak nagy mennyiségű kötetlen oxigén jelenlétében lehetséges. Az élet esélye innen nézve is nulla, hisz az oxigén mindent oxidál, az esetleg keletkező szerves molekulákat is. Minden tiszteletem az esőerdőké, vallom, hogy védeni kell ezeket, de nem az őserdők „a Föld tüdeje”! A Föld tüdeje a vulkanikusság. Tudomásul kell venni, hogy a földi vízkészletet, a tűzhányók köpték ki magukból, ebből lettek az óceánok! A vulkáni kitérés a sztratoszférába felbőfögi a gázokat, többek közt vízgőzt is, ami a Nap ultraibolya sugárzásában lebomlik: oxigénné és hidrogénné, az oxigén ugyanezen sugárzás hatására ózonná válik... ennyi.

A kezdet, ami elsüllyesztette az addig szilárdnak hitt felépítményem, egy „botrányos” könyv volt, melyet erősen megrövidített formában magyarul is kiadtak. „Az emberi faj rejtélyes eredete” című kötet, Michael A. Cremo és Richard L. Tompson műve bombaként csapott be a vaskalaposok elefántcsonttornyába, engem meg kilökött az űrbe az addigi

Az egyik barlang Csoukoutiennél.

Pei Wenzhong annó.

ve, ami még menthető, szinte azonnal, vérző szívvel a kukába hajítottam az addigi evolucionista ideámat. Nagyon dühös lettem, amiért hülyét csináltak belőlem annyi éven át. Egy darabig nem találtam új utat, de már a következő évben felfedeztem magamnak a józan-tudományosan megalapozott hangot, az „ID”-t. Az embert hajtja a megismerés vágya, az „ID” híveit is, de nem akarják maguknak kisajátítani a világ megmagyarázását, nem hirdetik, hogy ennek ők az egyetlen igaz letéteményesei. Ellentétben az evolucionista-materialistákkal. Mára elcsitul a XX. század utolján dühöngő vita, vagy a nyilvánosságot mellőzve, a „mélyben” folyik tovább. A média még mindig evolucionista, de szerencsére az interneten sok anyag érhető el az „ID”-től. Most az emberi vonalat szeretném felvillantani, mégpedig abból az apropóból, hogy március 15-ére virradóra volt annak a Davidson Black-nak a halála évfordulója, aki úgymond felfedezte az először igencsak vitatott pekingi előembert. Ezt és más idézek most fel, márciusban...

A kínai előemberrel kapcsolatban úgy tűnik, ma már nyugvóponton van a vita. Megtörtént valamiféle kiegyezés, mégpedig ha jól értem, az Afrikából igen korán elvándorolt közös ősből egy párhuzamos evolúciós vonal lett... legalábbis most nekem úgy tűnik, a tudomány számára ez elfogadható. Mármint az, hogy a modern ember esetleg kétszer is kialakult ugyanabból az ősből, egymás mellett. Valljuk be, ez azért kissé hajmeresztő dolog azon állítás fényében, hogy az ember a biológiai csúcs, véletlenek összehatásának eredménye. Mindenesetre mostanság az ismeretterjesztő filmek e témában kissé mintha mellőznék a Sinantropust... ha Kína, akkor eszembe jut a botrány a hamis madárelőd miatt, ami aztán mégiscsak igazi lett, és Microraptor néven fut. Hiába, Kína az atom mellett kövület nagyhatalom is. Most azonban tegyük magunkat túl ezeken, mert a témánk sokkal kézzelfoghatóbb, mint a többszörös emberi evolúciós genesis elmélete, mely természetesen egyenértékű fajtákat hozott létre, vagy a „Microraptor”. A piltdowni lelet – melyről a '30-as években még nem sejtették, hogy hamisítvány – és a Java-i előember alaposan megkavarták a tudomány akkori állóvizét. Piltdown a tudománytörténet leggyakrabban citált szégyenfoltja, mely egy Charles Dawson nevű műkedvelő paleoantropológus, valójában ügyvéd egyéni dicsőség-hajhászása volt, és hosszú, évtizedekig tartó tétúra vitte a tudományt. Dr. Kenneth Page Oakley volt az a figura, aki letaszította 1953-ban a trónjáról az „Eoantropust”. Eugene Dubois Java-i csontjai is ellentmondások voltak, s bár egy hominida fajt találtak Java-n, melyről azt állítják Dubois találta meg először, ebben később már maga a felfedező is kételkedett.

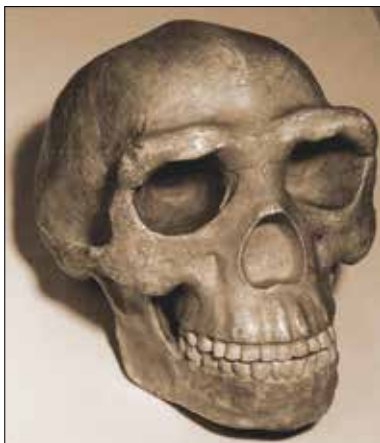
Mégpedig annyira, hogy 25 évre elzárta a világ elől a csontokat, állítólag az otthona padlódeszkái alatt tartotta, s csak a halála után lehetett kiállítani ismét.

A lelet valóban kissé problémás. Két maradványról van szó, egy erősen csapott, majomszerű koponyatetőről, és egy modern homo-szerű combcsontról. Ráadásul Dubois kifőzte a koponyatetőt és combcsontot, mégpedig nitrogén tartalmú állati enyvben, ami problémássá tette a csont kormeghatározását. Az a nagy helyzet, ha más, az elfogadott evolúciós láncolatnak ellentmondó maradvánnyal bálnának így, a tudósok azonnal alkalmatlannak bélyegeznék a leletet bármilyen bizonyításra, és igazuk lenne. De nem a jávai leleteknél, melyek a mai napig elfogadottak. Manapság azt a téves benyomást keltik, hogy a Dubois által talált combcsont olyan, mint a később felfedezett Homo Erectusok csontjai, de ez nem így van. Dubois csontja határozottan modern emberi csont, és nem passzol a koponyatetőhöz, de nem hasonlít az Erectusok megfelelő csontjaihoz se. Most, hogy rátérek a kínai előemberre, fontos megjegyezni, hogy az első „Sinantropus” fogat egy Peking környéki patikából szerezték. A kínai orvoslásban a „sárkánycsontok” nagy szerephez jutottak. Ezek különböző kövületek voltak, amiket innen-onnan összeszedtek, és azt hitték róluk, hogy porrá őrölve gyógyító erejűek. Mint az előbb jeleztem, az ún. „rendellenes” esetekben, tehát amikor egy olyan csont kerül elő, és olyan rétegből, mely ellentmond az emberi evolúció elfogadott vonalának, a derék tudósok nagyítóval keresik a legkisebb problémát is. Sokszor utasítottak el egy meghatározást azért, mert szerintük nem megfelelően dokumentáltak az adott lelet megtalálásának körülményei. Ez igazán tudományos eljárás... csak az a baj, hogy ezt csupán a „problémás” esetekben alkalmazzák következetesen. A pekingi előember első foga egy gyógyszerárból került elő, mégis habozás nélkül elfogadták, elfogadtatták, mint kiindulópontot. A „Csikushan”, azaz csirkecsonthegy elnevezésű helyen 1918-ban, majd 1921-ben folyt először feltárás. A vörös agyaggal megtelt egykori beomlott barlanghasadékokat ígéretesnek gondolták mind Gunar Anderson, mind Otto Zadinsky és Walter M. Granger is, noha az első kutatások nem hoztak eredményt. 1921-ben Zadinsky talált egy alsó és felső őrlőfogot.

Ekkor lépett be a történetbe Davidson Black professzor. No nem a paleoantropológia, hanem az orvostudományé. A fiatal kanadai orvos mindent csinált, csak ne nagyon kelljen gyó-

Davidson Black (balról a második, pipával a szájában) és csapata.

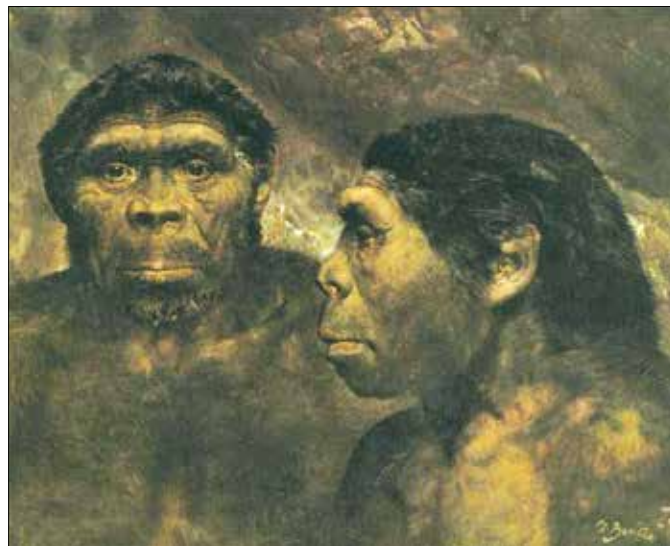

Rekonstruált Sinantropus koponya gipszmásolata.

gyítania. A felettesei nem voltak ettől elragadtatva. A Rockefeller alapítványt, ami a kínai orvosi misz-sziót pénzelte, azért lassan sikerült meggyőznie a kutatás fontosságáról. Azzal a hevülettel adta elő magát, amit leginkább egy félig-meddig vallásos áhítat és fanatizmus jellemez, és ez mély benyomást tett az alapítvány embereire. 1926-ban Black tanszéke és a kínai geológiai szolgálat közös kutatásba fogott Csoukoutien-

nél. A keresett emberelődöt láthatatlanban „pekingi embernek” nevezték el. Körülöttük dúlt a polgárháború. Az ásatás nem hozott eredményt, csak amikor a hideg őszi esőzések kezdetén találtak egy hominida fogat. Ez és a korábbi fogak elég volt Blacknek, hogy bejelentse a kínai ember, a Sinantropus megtalálását. Az amerikai anatómiai társaság 1928-as közgyűlésén erősen bírálták ezért. Black azonban nem hagyta magát, egy leginkább politikai manőverezésre hasonlító agitációval propagálta a leletét. A British Museum például másolatokat készített a fogakról, hogy terjeszthesse más tudósoknak is. 1928 decemberében aztán, nem sokkal a munka befejezése előtt Black egyik munkatársa „in situ” megtalálta a sinantropus alsó állkapcsának jobb felét, három őrlőfoggal. Sajtószenzáció azonban akkor lett Blackból, amikor Pei Wenhzhong, Black egyik munkatársa megtalálta a sinantropus szinte teljes koponyáját. 1930 szeptemberében Sir Grafton Elliot Smith Pekingbe érkezett. Ott tartózkodása alatt Black kitanította Smith-t, hogyan indítson népszerűsítő kampányt a sinantropus elfogadtatásához. Black így írt a pekingi orvosegyetem igazgatójának, egy különösen őszinte levélben: „Ha minden alkalommal elpirulnék, amikor a hidegvérű reklámkampányra gondolok, amit G. E. Smith véghezvitt, állandóan vörös lennék.” Ezután viszonylag könnyű dolga volt, amikor legközelebb pénzt kellett kérnie, a hírnév nagyrú.

1931-ben Black és társai nagy zavarban lehetnek, amikor kiterjedt tűz- és eszközhasználat nyomait jelentették Csoukoutienből. 1929-ben még arról számolt be, hogy: „Bár sok

Zedek Burian művészi festménye a Sinantropusról (férfi, nő)

ezer köbméternyi anyagot átvizsgáltunk ebből az üledékből, semmilyen emberkéz által megmunkált eszközzel nem találkoztunk, és tűzhasználatra utaló nyomot sem észleltünk.” Ekkor megpróbálták megmagyarázni a korábbi jelentésüket. Azt állították, hogy észlelték a tűz jeleit és az eszközöket, de mivel bizonytalanok voltak velük kapcsolatban, inkább nem jelentették. Ez most akár példa is lehetne a tudós alaposágáról, ahogy csak a bizonyított tényeket veszi figyelembe. Sajna nem ez a helyzet, mivel a tűznyomok és megmunkált kődarabok szinte ordítottak a helyszínen. Nem vitás, hogy más áll a háttérben. Két lehetséges magyarázat közül „bizonyítotttság” csak az egyik. A másik az, hogy készakarva tartották vissza az információt. Miért? Abban az időben a tűz- és a kőszerszám használat az ásatag Homo Sapienst, vagy neandervölgyi embert illette csak meg a tudományos közvélemény felfogásában. Black és társai nyilván attól tartottak, ha beszámolnak az „emberi nyomokról”, a Sinantropus helyzete megrendül, és elmozdítják az emberelőd kategóriából, ősi emberré léptetve elő. Akkor viszont oda a dicsőség, „a hiányzó láncszem” státusa. Pontosan ez történt, amikor a világ megismerkedett a csoukoutiani tűzhelyekkel és kőeszközökkel! Ez egy példa arra, hogyan próbálta meg Black „eladni” emberelődként a kínai embert. Azonban van még itt valami. Miután ismertté váltak a tűz- és eszköznyomok, a tudósok elfogadták a Sinantropust mindezek használójának. 1932-ben ez már evidencia volt, ám akadtak

Zedek Burian: a kelet Prométheuszai.

Kannibalizmus Zedek Burian látomásában.

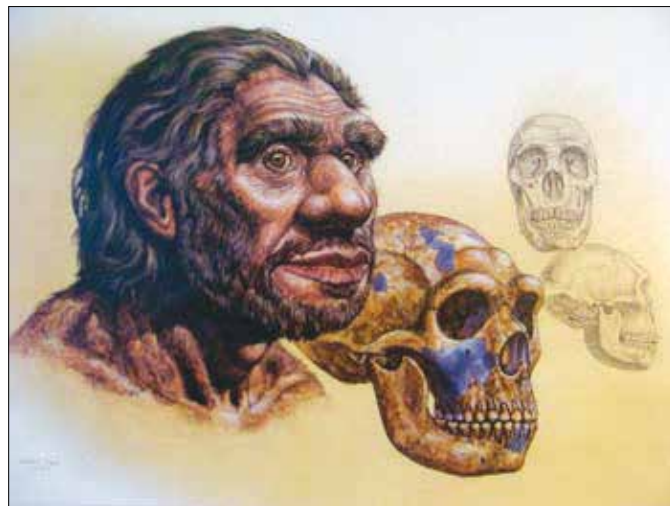
ellenvélemények is. Voltak, akik szerint a Sinantropus testfelépítése annyira messze áll az emberétől, hogy ő nem lehetett a tűz használója, és azt is vitatták, hogy a barlangokban talált csontok az ő vacsorájának maradvékai lennének. Ez esetben a kínai ember maradványai maguk is vadásztrófeák, a tüzet pedig az igazi, még nem megtalált ember használta. Bár a kutatók többsége ma is a Sinantropust tartja a tűzhasználónak, a kérdőjel ott maradt.

De van olyan teória is, mi szerint a barlangokban guanótelepek égtek hosszan, és ez okozza a tűznyomokat. Lewis R. Binford és Chuan Kun Cho, a New Mexikói egyetem két antropológusa egyenesen azt állította, hogy a Sinantropus maximum dögevő volt, talán használt a döghús darabolására primitív eszközöket, olyan barlangokban, ahol huzamosabb ideig égtek szerves anyagok, sőt talán a pekingi ember maga is a ragadozók zsákmánya volt, mivel valószínűtlen, hogy önként lépjen egy barlangba, csak hogy ott döögöt találjon. A vita közepette 1934. március 15-én holtan találták Davidson Blacket, szívroham vitte el. Kezében görcsösen egy rekonstruált Sinantropus koponyát tartott. A vita eközben új minőségbe csapott, mivel megállapították, hogy a talált koponyák töredékesek, és szinte mindnek a koponyaalap középső része hiányzik. Ez egyesek szerint rituális kannibalizmusra utal, az agy elfogyasztására. Weidenreich, kora híres tudósa úgy vélte, csak a hosszú csontokat és a fejeket vitték a barlangba. Bár a folyókban sodródó koponyáknak is általában elkopik a koponyaalapi része, a többség szerint emberevés esete fog fenn. A vitában ragadozók által a barlangba cipelt embercsontok magyarázata is felmerült, ezt a többség elvetette. Marcellin Boule, a francia Humán paleontológiai intézet igazgatója szerint a Sinantropus agymérete kicsi ahhoz, hogy vadász és tűzhasználó legyen, valószínűbb, hogy egy nála értelmesebb hominida vadásztrófeái voltak. Ezt az elképzelést csupán az ortodox evolúciós vonalról nézve lehet vitatni, egy rugalmasabb álláspontba belefér. Ha még hozzávesszük, hogy a világ több pontján találtak evolúciós szempontból rendellenesen régi üledékben anatómiailag modern emberi maradványokat, a hipotézis nem lehetetlen. Csak azért, mert még nem találták meg az értelmes vadászt, nem kell kizárni ezt a lehetőséget.

Az ásatásoknak 1938-ban a környéken dúló polgárháború vetett véget. Weindreich professzor '41 tavaszán a gipszmásolatokat magával vitte Amerikába. Nyáron az eredetieket is ládába csomagolták, hogy elszállítsák. A pekingi tengerészgyalogság főhadiszállásán Ashurst ezredes vette gondjaiba a

Az SS President Harrison.

Nem nőtt...

két katonaládát. Decemberben vonatra tették, hogy Chinwangtao kikötőbe vigyék, ahol a President Harrison nevű hajóra rakták volna, ám a vonatot december 7-én feltartóztatták, s a leletek eltűntek. A háború után a kommunista Kínában folytatódott a feltárás, és még találtak néhány csontot. Egy Csoukoutianról szóló irományban 1983 júniusában, a Scienfific American c. újságban két tudós, Wu Rukang és Lin Slenglong azt állította, hogy Sinantropus agytérfogata a leletek alapján, az eltelt idő függvényében növekvő tendenciát mutat. Szerintük az agykoponya növekedésével az eszközök is fejlődnek. Ezt úgy bizonyították, hogy elemeztek hat viszonylag teljes Sinantropus koponyát. Azt állították, hogy a legkorábbra datált koponya 915 köbcenit, átlagban 1075 a négy későbbi, míg 1140 a legújabb. A két tudós azt állította, hogy a barlangban töltött idő alatt a Sinantropus agya több mint 100 köbcenitvel nőtt. A táblázatukhoz fűzött kommentárban Wu és Lin nem közölték, hogy a legkorábbi koponya egy gyermeké volt, aki Franz Weindreich szerint 8-9, míg Davidson Black becslése szerint 11-13 éves volt. Azt sem közölték, hogy egy régebbi (az ún. 8-9-es) rétegszintben talált koponya agytérfogata 1225 köbcenit volt, ami 85 köbcenitvel nagyobb, mint a 3-as réteg legújabbnak mondott leletéé. Az adatokat elfogulatlanul vizsgálva, és nem önkényesen kiragadva, rövid úton megállapítható, hogy a koponyatérfogatban nincs egyenes növekedés a 460 000-tól 230 000 évesnek mondottakig. Az agykoponya térfogat növekedés evolúciós „bizonyítéka” mellett Wu és Lin arra is hivatkozott, hogy az eszközök egyre kisebbek és kifinomultabbak. Bár a modern emberről tudjuk, hogy az agyagkunyhótól eljutott az űrhajóig, miközben fiziológiailag nem változott semmit, Wu és Lin az agy növekedési kimutatásuk mellé a eszközméret csökkenését is evolúciós bizonyítékként kezeli. Ez bizony csalás, azaz intellektuális becstelenség!

Ami felteszi a koronát minderre az, ahogyan a különböző emberi vagy emberszerű maradványokat egy evolúciós elképzelés alapján besorolják időrendileg. Sok olyan eset fordul elő, mikor különböző fejlődési fokúnak mondott fajok kerülnek elő azonos rétegekből, és az sem ritka, hogy a fejlettebbnek tartott egyed láthatóan régebbi rétegben feküdt, mint egy primitívebb. Erre találtak ki a morfológiai meghatározást, ami nem egyéb, mint a bevett doktrína – vagyis az evolúció mentén közmegegyezéssel megállapított, elvárt fejlődési sorrend. Például találnak egy ásatag Homo Sapienst és egy primitív vonásokkal

A KNM-WT 1700.

rendelkező Erectust, ugyanabban a középső pleisztocén megjelölésű rétegben. Mit tesz ilyenkor az evolucionista? Besorol, mégpedig morfológiai szempontból, vagyis a modern emberi koponyát a közép pleisztocén végére teszi, az Erectust meg az elejére, noha egy rétegben volt mindkettő, és az evolúción kívül nincs támpont arra, melyik volt előbb! Tehát a morfológiailag primitívebb alak kerül a korskála elejére, automatikusan, míg a fejlettebb a végére. Bár semmi nem támasztja alá ezt, mégis így tesznek, aztán bizonyíték lesz belőle! Ha a kísérő fauna (vagyis a rétegben megtalált állati csontok) nem csupán az adott korban, de a mában is jelen vannak, és a pleisztocén felső szakaszában ez sokszor jellemző, az lehetővé teszi a bűvészkedést. Csakhogy ez nem tudomány, hanem politika, mert ha a politikai szervezetek az ideájuk, doktrínájuk mentén magyarázzák a helyzetet az rendjén van, de a tudományban, az igazságkeresők klubjában baromira nem! Amikor aztán így a „helyére” tette a leleteket, a „tudós” bemutatja azokat, mint bizonyítékot az evolúcióra! Ez a körkörös érvelés, ami a szememben leginkább a szélhámos-ságra hasonlít.

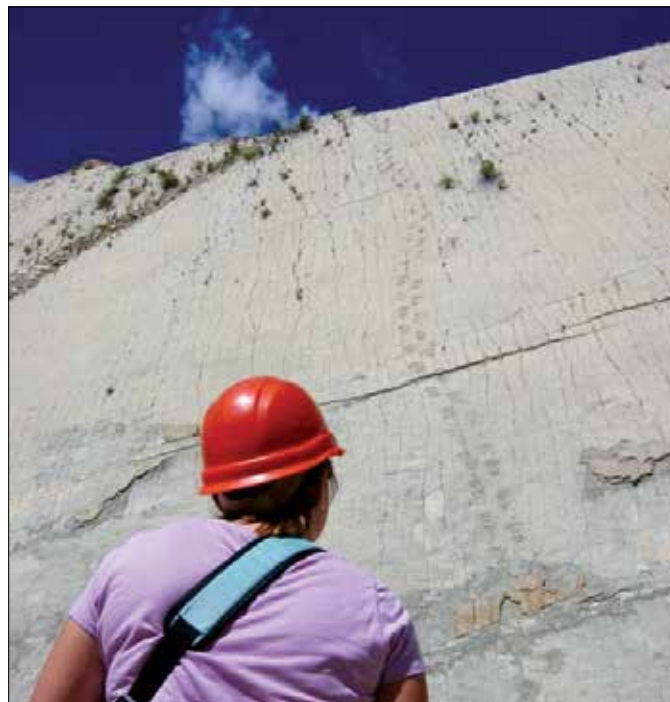
Most pedig egy másik példa: mostanra az is teljesen elfogadott teória, sőt tananyag, hogy a Homo vonal az Australopithecus vonal leszármazottja. 1985-ben Alan Walker az afrikai Turkana tótól északra talált egy megkövült hominida koponyát, melyet az ásványok feketére színeztek. Az Australopithecus

Eltaposott két trilobitát

Afarensisből két emberféle, az Australopithecus Africanus és az Australopithecus Robustus fejlődött ki az evolucionisták szerint. A Robostusból kifejlődött az óriás Australopithecus Bosei. A KNM-WT 1700 jelű fekete koponya az Australopithecus Bosie vonásait mutatta. Csak egy probléma volt vele: két és félmillió évvel idősebb volt, mint feltételezett előde, az Australopithecus Robustus! Egy évvel később már egy tudós, Pat Shipman azt mondta: „...nincs többé világos elképzelés arról, hogy ki kitől származik.” Becsületes álláspont. Az újonnan kialakult bonyolult helyzetben egy kérdés függött a levegőben: a Homo láncolat eredete! Hosszas vizsgálódás után Shipman megállapította: „Kijelenthetjük, hogy nincsen semmiféle bizonyíték arra, hogy honnan származik a Homo, és az Australopithecus nemzetség minden tagját eltávolíthatjuk az emberfélék családjából... Egész lényem tiltakozik a gondolat ellen, úgyhogy kétlem, hogy képes lennék ezt racionálisan átgondolni. Én azon a gondolon nevelkedtem, hogy az Australopithecus egy emberféle.” Nagyjából ez is a kreacionista kifogás egyik lényeges eleme az evolúcióval szemben: nevelési kérdés, egy elsajátított gondolkodási keret, mely, mint olvashatjuk, egyúttal bilincs is. Egy kondíció, ami behatárol.

Amennyiben még hozzá kívánnánk tenni a fekete koponyához más rendellenes leleteket, mint például a karbon időszi (359,2 – 299 millió évvel ezelőtt) széntömbből kiszedett, finoman megmunkált aranyláncot, vagy a kambrium időszi (500 millió év!) csizmalenyomatot, amin még a varrás is kivehető, plusz a barátunk eltaposott két trilobitát, (három karjú ósrakot) mi lenne? Különben a kedvenc ún. életnyomom az a dinoszaurusz lábnyomsor, mely mellett egy meztelen emberi talp sorjázik a kőben! Az ősi életnyomok elemzése egy külön tudományág a paleontológián belül. Én ehhez nem értek, de azt tudom, hogy a „rendellenes” lábnyompár esetében két magyarázat lehetséges mindössze. Az első szerint a dínó meg az ember puszipajtások voltak, és a legnagyobb egyetértésben bandukoltak végig a sáros parton. A másik szerint szó se volt haverkodásról... ez egy vadászat! Nem tehetek róla, ha megpróbálok elképzelni, ahogy egykori embertársunk, kezében valami spéci dínóözlővel, a száját nyalogatva megpróbál hang-

Emberi lábnyomok a függőleges sziklafalban.

Dínó és ember lábnyoma.

Az Erectusokhoz tartoznak ugyebár a Sinantropusok is, a „keleti prométheuszok”. Erről nagyban tehet Zedek Burian, akinek csodálatos, művészi grafikái, festményei beoltották a képzeletem. Álmaimban, vízióimban megelevenedtek ezek az alkotások, és Josef Augusta történetei nyomán – ezeket illusztrálta Burian – én is átéltem a történetük. Bálványoztam ezeket

talán lopakodni a cup-pogós sárban a mit se sejtő hulló után, amolyan Csórika vs. Szilveszter stílusban, ellenállhatatlan röhögőgörcs vesz elő. Bízom benne azért utólag, hogy felebarátunk és társai jól laktak anno...

Hogy az olvasónak fogalma legyen az engem ért '98-as traumáról, hogy írjak le befejezésül egy személyes dolgot. A gyermek- és ifjúkorom kedvenc őslényei a dinók, trilobiták, ősmadarak, kardfogú tigrisek mellett az ősi emberfélék két csoportja volt: a Homo Erectus és a Homo Neanderthalensis vonal.

„Rendellenes lábnyomok” 1.

a képeket, mélyen átéltem e történeteket. Augusta két vaskos kötetben írta meg látomásait az ősi életről, a kor, az '50-es, '60-as évek tudásszintjéről indulva. Mindketten mesterei voltak műfajuknak, a bennem kialakult sok éves függőség és látásmód, mely az övéké, ezt vaskosan bizonyítja. Az első őslényes írásom ennek lenyomata, egy ragadozó dinoszaurusz egy napja. Sok évvel később ennek ellensúlyozása volt a készítés, hogy megírjam a T. Rexes történetem. Ősemberest szerencsére nem írtam, bár erős igény volt bennem rá. A Kurgan-medve vadász, melyet az AKF folytatásokban leköszölt, szintén erre rímel, ezt a régi képzetet írja fölül. Na ezt a „világot” '98-ban nyelte el a sötét úr! Semmi sem volt igaz! Remélem, sejtí már a tisztelt olvasó, mit éreztem. Még ma is néha édes-bús nosztalgiát érzek a témában. Arról ábrándozok, hogy talán van valahol egy dimenziórét, ahol a régi kép igaz lehet. Aztán elborzadok, és belátom, hogy ez mekkora kegyetlenség lenne az ottani, hipotetikus létezőkkel szemben. Gyakorlatilag el akarom venni tőlük a tervezőt, Istent! Ehhez molyfingnyi jogom sincs, még elméleti síkon se! Mert a materializmus egyik lényeges eleme az a hit, hogy ez a világ következmények nélküli, csak ne tudjon senki róla. Ez az ember téves és igen korlátozott észlelése, és erősen behatárolt tudatosságának következménye. De attól még nem így van! A materialista darwinizmus történelmi bűne e mellett, hogy amíg dogmatikusan, világmagyarázatként uralkodik a köztudatban, addig a gondolkodók, kíváncsiak nem ismerhetik meg az ősi élet, az ősi emberek igaz történetét!

„Rendellenes lábnyomok” 2.

Források:
Michael A. Cremo és Richard L. Thompson: Az emberi faj rejtélyes eredete
Internet

HomoErgaster

Internetes humor

Zenélek

Nem messze örült angyalok
Járják az éjszaka táncát
Én itt mégsem várhatok
Lelkem szelek cibálják

Nem messze örült ördögök
Hiszik hogy szép az élet
Nem hallják csituló neszeit
Szomorú éji zenének

Nem is nekik zenélek

Craz

Az Út

Létesülés ihletében a perc
Más világokat szülne,
Ha a most és az itt varázslata
Egy túlvilági tűzbe
Vetődne, és égne árván,
Kisiklana tér s idő,
Véletlen szikra a világ -
A végtelen, a jövő?

Betűk, kupolák, szerepek, szobrok
Paletta-élet vásznán
Egy tánclépés, mely hirtelen torpan,
Döntés-ág remény fáján...
Talán nem roppan a mélybe,
Mindent mászt borzol a szél,
A sorsra mosolygásból csak
Szabadság kacaja kél.

A szó, mely nem érinthet sohasem,
Egy sehol-találkozás,
Amelyből nem teljesülhet már be
Soha égi lobbanás...
Mind-mind zűrzavaros kanyar,
Ami vak pályákra fut,
De egy közös ponton túl már
Bármerre vihet az út.

Csillangó

Csak tovább

valami örült gondolat
valami esős és ködös tájon
valami madár száll felém
lehulló tollát megtalálom
valami örült remegés
valami hiány ha nem vagy velem
valami madár repül tovább
többi tollát is megkeresem
valami örült fut tovább
azt hiszem igen én vagyok
valami örült égi madár
felhők között szárnyalok

Craz

A náthás hörcsög

Megfázott a hörcsög,
Torkán fájó görcsök,
Ó, a szegény ördög,
Bizony nagyon szörcsög!

Arra száll egy angyal,
Majd ő megvigasztal,
Kamillával, borsmentával
Telve már az asztal!

Forró tea mézzel,
Friss citromos ízzel,
A hörcsög úgy szürcsöli,
Hogy alig győzik vízzel.

Lecsökken a láza,
A hideg se rázza,
Meg is gyógyul nemsokára,
Messze száll a nátha!

Nem szörcsög a hörcsög,
Elmúltak a görcsök,
Pár nap alatt, mint a fecske,
Elsuhant az ördög!

Norton

Vers az éjszakában

Meghajol a súlyos váll
Magszólít a néma halál
Csendben ordít az ember
Nem szereti, amit kedvel

Súlyos teher, mit cipelek
S az út sem biztos min lépdelek
Attól tartok közel a vég
S még a végén minden sötét

Befejezésül annyit mondanék
Szárnyaltam földig de nem elég
Feladatomban keresem szüntelen
A föld alatt leszek az egyetlen

Egyetlen leszek setét rózsza szála
Setétben bujkáló vad kiáltása
Képében fekete ember életre kél
Bánatában végül engem kísér

Magszólít a néma halál
Engem mindig megvár
Holtak élnek
Élők halnak
Messze vége még a napnak
Korán tavasz és későn tél
Mi lesz ha a Nap újra felkél?

A. G. Stone

Mozimorzszak - filmaprólék

A rakomány / Cargo

Svájci misztikus, sci-fi, thriller (2009)

A Föld erőforrásai 2270-re teljesen kimerülnek, a bolygó lakhatatlanná válik. A megmaradt emberiség egy része egy Föld körüli pályán keringő hatalmas űrállomásra költözik, nyomorúságos körülmények közé. A tehetősebbek pedig a már kolonizált Rhea-ra. A Rhea a megtestesült álom, egy ideális világ. Ide készül Dr. Laura Portmann (**Anna Katharina Schwabroh**) is, akinek novére és annak gyermekei már ott vannak. Ám ahhoz, hogy legyen elég pénze az útra, teljesítenie kell még egy utolsó szolgálatot egy teherhajón, mely

építőanyagot visz a Station 42 nevű űrállomásra. A teherhajóra azonban biztonsági okokból elhelyeznek egy űrmarsallt is, hiszen az űrállomásokat és az űrhajókat rendszeres terrortámadások érik, mely támadások vezéregyénisége Klaus Brucner (**Gilles Tschudi**). Az út 3 év 8 hónap, amely idő alatt a legénységből egyszerre csak egy-egy fő teljesít szolgálatot, míg a többiek hibernálva vannak. Dr. Laura Portman szolgálata idején furcsa dolgokat tapasztal, úgy tűnik, mintha rajta kívül más is lenne a hajón...

Innen indul be igazán az izgalom, szabadul el a paranoia, s merülnek fel az érdekes kérdések. Ki van még a hajón a hivatalos legénységen kívül? Ki és miért nyitogatja a raktér ajtaját és egyáltalán, mi is a rakomány? Ezek ellenőrzése során ki és miért ölte meg a kapitányt? Miért van a rakományon biohazard jel, ha csak építőanyagot szállítanak? Valójában hová tart a teherhajó? Mi is tulajdonképpen a Rhea? Mi is a helyzet valójában a Földön? A film végéig mindezen kérdésekre persze megkapjuk a választ, azonban nem biztos, hogy arra is számíthatunk, amit végül kapunk.

Ha a helyemben lennél / A Walk in My Shoes

Amerikai filmdráma (2010)

Számtalan film foglalkozik emberi sorsokkal, „véletlen” találkozásokkal, angyali beavatkozással, testcserékkel – komoly, avagy vicces formában, hogy az egyik karakter minél inkább átérezze a másik problémáit. Ez a film is valami hasonló, ám a legtöbbel ellentétben egy igazán emberi, néhol szórakoztató, néhol elgondolkodtató, s mindenképp tanulságos történettel kedveskedik a számunkra.

Trish Fahey (**Nancy Travis**) angol irodalmat tanít egy középiskolában, ahová Dana (**Madeleine Rogers**), a lánya is jár, kiemelt matematika szakon – amelyet egyébként utál. Férje, Alex (**Robert Blanche**) a rendőrségen dolgozik, fiuk, Toby (**Elijah Nelson**) jóra való gyerek, aki már ilyen fiatalon segít a rászoruló barátjának, Mikey Kremernek (**Jackson Pace**). Mikey édesanyja, Cindy (**Jana Lee Hamblin**) egy étteremben dolgozik felszolgálóként, s egyedül neveli őt és nagyobbik fiát, Justin-t (**Cameron Deane Stewart**), aki kiváló kosárlabda játékos, és suli után szintén dolgozni jár, hogy ki tudja fizetni a számlákat. Bejön még a képhe egy volt tengerészgyalogos, Jake (**Philip Winchester**), aki Molly, az angyal (**Yara Martinez**) hatására Cindy-ék mellé költözik. Az ő életük szó szerinti egybefonódását követhetjük végig a vásznon.

Grabbers

Angol-ír vígjáték, horror, sci-fi (2012)

Ha valamihez, hát akkor a humorhoz és a sci-fi-hez nagyon értenek az angolok. Ha pedig még ezt horrorral is keverik egy aprócska ír faluban, a hatás garantált. A film nyitójelenetében egy meteor-szerű valami csapódik az ír partok közelében a tengerbe, amelyet észrevesz egy halászhajó legénysége – pechjükre.

Ciarán O'Shea (**Richard Coyle**) rendőr élete nyugodt, ám jórészt ittas állapotban telik az Erin Island-i településen. Ide érkezik meg két hétre a szabadságát töltő rendőrfőnök helyettesítésére Lisa Nolan (**Ruth Bradley**) rendőrnő (bocsánat, ügynök), aki eddig Dublin belvárosában teljesített szolgálatot. Am a csöndes kisvárosban mostanában fura dolgokat tapasztalnak: tucatnyi halott bálnát sodor partra a tenger, amelyet Dr. Adam Smith (**Russell Tovey**) felettebb érdekesnek talál. Két rákász különös élőlényre bukkan az egyik ketrecükben, amely egyiküket arcul vizeli. Paddy Barrett (**Lalor Roddy**) hazaviszi a fura valamit, s beteszi a fürdőkádjába. Amikor azonban hazaér egy kiadós italozás után a helyi becsületsüllyesztőből, sehol sem találja – egészen addig, amíg az a plafonról rá nem veti magát, és el nem kezd szívni a vérért. Paddy-t persze kemény fából faragták, így másnap az élettelennek tűnő fura idegent elviszi Russell-hez, és szól a rendőröknek is. Közösen rájönnek, hogy a lény nem származhat a Földről, s valószínűleg egy nagyobb ilyennek az ivadéka, valamint arra is, hogy nem bírják az alkoholt...

Remek humor, tökéletes CGI animáció, profi színészi játék, kitűnő szórakozás!

Halálfutam: A pokol tüze / Death Race: Inferno

Amerikai akció, sci-fi, thriller (2012)

Az eredetileg számítógépes játékon alapuló akciómozzi immáron a harmadik részéhez érkezett. Az autós-üldözös-mindent szarrá lövős jelenetekben most sincs hiány, mint ahogyan a háttértörténet is újra szépen alakul.

A filmtrilógia főhőse, Frankenstein / Carl Lucas (**Luke Goss**) most igazán nehéz helyzetbe és terepre kerül. Csapatával együtt egy dél-afrikai sziklabörtön mélyén kapnak szállást, hogy idegen terepen küzdjenek meg a hasonló bánásmódban részesülő, a világ többi részéről összeszedett csapattal. De hogyan is kerülnek ők a Terminal szigetről Dél-Afrikába? Úgy, hogy a York Global Industries-t vezető, multimilliárdos Niles York (**Dougray Scott**) megveszi a show vetítési és egyéb jogait Weyland-től (**Ving Rhames**). Ám a játszma ezúttal sem csak a versenypályán száguldozó, egymást darabokra szaggató autók között zajlik, hanem bizony a háttérben is. Remek kis akciófilm ez, ami közel két órára kellemesen kikapcsolja a nézőt – már amennyiben kedveli ezt a stílust.

Jimmy Cartwright

May 18 (2007)

„Könnygáz marja torkomat,
Sállal fedem arcomat,
Kardlap cserzi hátamat,
Barátom, mondd merre vagy?”
(Kárpátia)

A May 18 megtörtént eseményeken alapuló dél-koreai film. A történet az 1980 májusában Gwangju városában történt összecsapásoknak állít emléket. Az említett időszakban a rendszerrel elégedetlen dél-koreai polgárok tüntetésekre kezdtek, demokratikus változásokat követelve. A vezetés válaszként katonai egységeket küldött a problémás helyszínekre, többek között Gwangju-ba is. A katonák felsorakoztak az utcán a tüntetőkkel szemben, és először a hagyományos könnygázgumibotos oszlatással próbálkoztak, de a tüntetők nem akartak elvonulni. Ekkor elfajultak a dolgok, és a katonák éles lőszerrel a tömegbe lőttek. A helyiek elmenekültek, de nem adták meg magukat: elfoglaltak néhány fegyverraktárt, és aktív ellenállásba kezdtek. Persze nem sok esélyük volt az állig felfegyverzett, jól kiképzett ejtőernyősökkel és harckocsizókkal szemben, így harcuk néhány napos hősiesség után elbukott. Az áldozatok pontos számát ma sem ismerjük: becslések szerint a halottak, a sebesültek és az eltűnőtek száma százakra, de elképzelhető, hogy ezekre rúgott. Mindez 1980-ban. Mindössze 33 éve. Rettenetes belegondolni, hogy néhány idióta politikus milyen rémtetteket képes elkövetni saját országának pol-

gáraival szemben, csak azért, hogy továbbra is megtarthassa hatalmát.

A May 18 erről a néhány napról szól. Nyomasztó film. Bár megtalálhatók benne a koreai filmekben megszokott motívumok, mint pl. a humoros karakterek, a családi háttér és a kapcsolatok megismerése stb., és a szereplőgárdára sem lehet panasz (többek között a Silla királyság ékkövéből is ismert Lee Yo Won játszik benne), a néző a végkifejletet (és különösen a záró képsorokat) látva mégis rossz hangulatban áll fel a monitor elől. Ettől függetlenül ajánlom megtekintésre azoknak, akik kedvelik a jó történelmi filmeket, és szeretik a koreai stílust.

A történelmi háttérrel kapcsolatban itt találhattok bővebb infót:

http://en.wikipedia.org/wiki/Gwangju_massacre

Kapitány

ZENIT – SÜMEGI ATTILA: BEZÁR A FÉNY

Sümei Attila Bezár a fény című regényét szeretném a figyelmetekbe ajánlani, amely 2012-ben jelent meg az Alexandra Kiadónál.

Az író neve nagy valószínűséggel sokak számára ismerős, hiszen nem ez az első műve, ami nyomtatott formában is olvasható. Például 2009-ben ő volt a IV. Lidércfény pályázat humoros kategóriájának győztese, és a Fél lábbal a mennyekben című novellája megjelent az AKF júniusi számában. Göröngyös utak című novellája szerepelt a Historium Kiadó Sár, vér levendula c. novelláskötetében 2012-ben. Quintus Moreno álnéven írt Halmok című írása pedig elnyerte novella kategóriában a KIMTE Magyar Fantasy Irodalmi Díjat.

Sümei Attila Bezár a fény című regénye Zenit misztikus és rejtélyekkel teli világán játszódik. A többség számára semmiiben sem különbözik a hétköznapi valóságtól, de néhány szerencsés (peches?) kiválasztott számára megadatik, hogy bepilanthassanak a látszat függőnye mögé.

Közéjük tartozik a történet főszereplője, Mark Virgil is, aki miután öt évet ült börtönben, csak arra vágyik, hogy újra találkozasson a bátyjával, és végre normális életet élhessen. Előtte viszont még elkövet egy végzetes hibát, elvállal egy „utolsó” munkát, és sofőrként közreműködik egy bankrablásban, amire egy különös hatalommal rendelkező figura, az alvilágban Varázslóként ismert ember kéri fel. Innentől kezdve pedig a dolgok teljesen összekuszálódnak és kicsúsznak a kezéből.

Mark néhány óra leforgása alatt újra körözött bűnözővé válik, akire ezúttal már nem csak a rendőrség vadászik, hanem számára eddig teljesen ismeretlen titkos társaságok is, miköz-

ben menekülése során egyedül egy különös szellemi segítségére számíthat, akinek kilétét és szándékait teljes homály fedi. Közben egymás után tárulnak fel Mark szeme előtt a régmúlt sötét titkai, melyek visszanyúlnak egészen Atlantisz eltűnéséig.

Sodró lendületű és érdekfeszítő cselekménynek lehetünk a tanúi, mely egyetlen percig sem hagyja unatkozni az olvasót. Bepillantást nyerhetünk London alvilágába, Szíria titkos szektáinak életébe, találkozhatunk démonokkal, zombikkal és még náluk is félelmetesebb szörnyetegekkel. Mindezek mellett pedig külön érdemes megemlíteni, hogy a könyv a humort sem nélkülözi.

Összességében ez a regény számomra igen kellemes kikapcsolódást nyújtott, és ajánlom mindazoknak, akik kedvelik az igényes, misztikus elemeket is tartalmazó történeteket.

Ida

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

